LIANA ENACHE

IMPOSIBILELE IUBIRI

roman

Dedic această carte tuturor
celor care au trăit vreodată
o iubire imposibilă.

Liana Enache

partea I-a

...Apoi, m-am trezit foarte devreme în dimineaţa Crăciunului, într-un lac de sudoare rece şi cu lacrimile rostogolindu-mi-se pe obraji...

După un duş fierbinte, m-am aşezat pe canapeaua din living şi priveam pe fereastră cum se luminează. Decorul de afară era fantastic - ningea cu fulgi mari de zăpadă, învăluind Bucureştiul într-un alb pur şi imaculat. Aş fi vrut să uit absolut tot ceea ce se petrecuse pînă atunci. Însă nu puteam; o forţă mai puternică decît propria-mi voinţă nu mă lăsa.

Totul a început în urmă cu patru ani...

Uşa cabinetului s-a deschis dintr-odată, şi Angela Miron, asistenta mea, mă anunţă extrem de impacientată că a fost adus un bărbat în stare de inconştienţă, care abia mai respiră. Sala de aşteptare era plină cu pacienţi, însă urgenţele au prioritate, deci am alergat imediat la camera de tratamente, unde aveam să-l întîlnesc pe el. Într-adevăr, respira cu dificultate, dar Angela exagerase, deoarece bolnavul nu-şi pierduse complet cunoştinţa, dimpotrivă, se agita şi se văita încontinuu. Fără efort mi-am dat seama că-i vorba de o colică renală apărută la o persoană care nu cunoscuse pînă atunci durerea fizică. Ca să-i scurtez cît mai repede suferinţa şi pentru a fi sigură că efectul va dura, i-am administrat în perfuzie medicamente antialgice[1]. După ce şi-a revenit, l-am lăsat în grija asistentei, urmînd să mă întorc mai tîrziu. Terminasem de consultat bolnavii şi mă pregăteam să trec din nou ca să văd cum se mai simte Liviu Ralea - „urgenţa”- însă cînd el a intrat în cabinet, mergînd de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, ştiam că cel puţin pentru moment situaţia era sub control. După ce am discutat orice aspecte legate de problema sa medicală, i-am dat o reţetă cu medicamentele necesare şi indicaţiile pentru analizele ce se impuneau, apoi el a plecat. Trecuseră două săptămîni şi încă nu-mi adusese rezultatele analizelor. Mi-am imaginat că, probabil, fie a renunţat să şi le mai facă, fie a mers la alt doctor, deoarece, în general, bărbaţii nu

[1] medicamente antialgice = medicamente folosite pentru ameliorarea şi îndepărtarea durerii.

preferă să-şi aleagă ca medic o femeie de treizeci de ani, considerînd că pînă la această vîrstă experienţa acumulată nu-i suficientă pentru această profesie. Dar mă înşelasem; într-o seară, aproape de sfîrşitul programului meu de consultaţii, apăru Liviu Ralea. Nu avea nici un motiv să fie îngrijorat pentru sănătatea lui; investigaţiile erau în regulă, cu excepţii lipsite de prea mare importanţă, ce puteau fi oricum rezolvate printr-un regim de viaţă echilibrat, deşi un bărbat de 39 de ani nu acceptă cu uşurinţă o asemenea idee:

- Domnule Ralea, dacă veţi urma cu stricteţe indicaţiile mele, mă refer la modul de viaţă pe care trebuie să vi-l impuneţi, vă garantez că nu se va repeta ceea ce-aţi păţit ultima dată aici.

- Ah, sînt sigur că aveţi dreptate şi vă mulţumesc. Îmi cer şi scuze pentru comportarea de-atunci.

- De ce? În fond, aţi fost un bolnav...
- Care s-a făcut de rîs în faţa dumneavoastră.
- Pe mine nu mă mai miră nimic. Am văzut prea multe ca să nu ştiu că bărbaţii sînt atît de fricoşi, încît se pierd cu firea şi dintr-o înţepătură de ac.

- Apropo de înţepături – primiţi, vă rog, acest trandafir, care-i fără spini! Vreau să fie semnul recunoştinţei mele pentru dumneavoastră.

- Oh, mulţumesc, eu iubesc enorm florile şi în special trandafirii!
- Vedeţi că nu doar femeile au intuiţie?
- Da, categoric.

- Cînd am venit eu, mi-a făcut impresia că vroiaţi să plecaţi. Îmi permiteţi să vă conduc?
- Imposibil. Mă aşteaptă soţul meu cu maşina, şi chiar dacă n-ar fi aşa, să lăsăm trandafirul fără spini...
- Bine, doamnă doctor Silviana Stoiciu. La revedere!
- Bună seara!

&

& &

Străzile erau acoperite de un strat de polei ce te făcea să mergi ca pe sîrmă. Cu ambele mîini ocupate de pachete, încercam să-mi deschid într-un fel maşina. N-am dat atenţie vocii care mi se adresase, într-un fel, din aglomeraţia străzii:

- Doamna Stoiciu! Hei, doamnă doctor, la mulţi ani!

Văzîndu-l pe Liviu Ralea în faţa mea, mi-am amintit că odată mă numisem Stoiciu...

- Ah, domnule Ralea... La mulţi ani!
- Aşa să fie! Dar, staţi o clipă! Daţi-mi plasele ca să vă puteţi descurca.
- Da, poftim. Mulţumesc!

- Gata aprovizionarea de Sărbători?
- Ăsta-i abia începutul şi deja am obosit!
- Mi-am dat seama – mai înaine, nici n-aţi auzit cînd v-am strigat.
- Pe mine?
- Da. N-am uitat numele doctoriţei care în urmă cu doi ani nu m-a lăsat să mor de durere.
- Ah, deci eu eram „doamna Stoiciu"?
- Păi cum, am greşit?
- Într-un fel da, însă nu-i nimic.
- Nu se poate, spuneţi-mi!
- Ce?
- Cu ce am greşit.
- Ei, nu-i chiar o greşeală de neiertat, deci nu vă judecaţi prea aspru! În fine! Pe mine nu mă mai cheamă Stoiciu; m-am despărţit şi mi-am reluat numele de Vlad.

- Totuşi, iertaţi-mă! V-am redeşteptat amintiri neplăcute – numele, despărţirea...

- Nu contează; astea au rămas undeva înapoi. Şi la urma urmei, lecţiile de viaţă nu strică din cînd în cînd, cu condiţia însă, să nu fie prea dese.

- Nu ştiu cum o fi fost lecţia de viaţă la care faceţi referire, însă s-ar părea că va priit, deoarece tot tînără şi radioasă arătaţi, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

- Ei, da' să lăsăm deoparte trecutul! În orice caz, mulţumesc pentru ajutor şi vă urez Sărbători fericite!

- Şi dumneavoastră, doamnă doctor Stoiciu!

- Vă rog: Vlad.
- Da, da, iarăşi am greşit. Mii de scuze! Doamne, ce zăpăcit sînt!
- Ca să nu se mai repete, propun să-mi spuneţi de-acum, ori de cîte ori ne vom întîlni, dacă se va mai întîmpla, „Silviana”. Acest nume îl voi purta toată viaţa.
- Perfect, dar cu o condiţie...
- Care?
- Eu să fiu doar „Liviu”, nu „domnul Ralea”. De acord?
- Bine, Liviu... Îţi doresc un an bun!
- Şi eu ţie, Silviana, la mulţi ani!

&

& &

Era o zi urîtă - nici primăvară, nici iarnă - umedă şi friguroasă, cu o ploaie măruntă şi rece. Mă grăbeam în acea dimineaţă, şi îngrijorată de noianul problemelor ce

le aveam de rezolvat, abia tîrziu l-am zărit pe Liviu Ralea sub o umbrelă mare şi neagră. Întîlnirea devenise inevitabilă şi-mi părea rău că-i aşa. Nu-mi explicam încă de ce, dar acest bărbat simţeam că mă va face să sufăr într-o zi.

- Bună, Silviana! Ce faci?
- Nu grozav, totuşi supravieţuiesc. Tu cum te simţi?
- Nu mă trata ca pe un simplu fost pacient.
- Dar ce-ai vrea?
- Aş fi încîntat dacă atunci cînd te caut la cabinet nu mi-ar spune cineva, invariabil, că eşti ocupată, iar acasă ai răspunde chiar tu la telefon, şi nu acel robot imposibil.

- Hei, peste nici două luni de zile intrăm în secolul XXI, eu sînt multă vreme plecată, iar acel „robot imposibil" mă ajută foarte mult.

- Excelent! Atunci, din ce motiv mesajele mele au rămas fără răspuns? De cîteva săptămîni, aproape în fiecare zi ţi-am lăsat cîte unul.

- N-am avut timp.
- Ei, asta-i! Eu conduc un partid, stau toată ziua în şedinţele Senatului, iar tu... Dacă în cursul săptămînii te mai înţeleg, ce faci sîmbăta şi duminica?

- În primul rînd, este bine să ştii că bolile şi bolnavii există şi în week-end-uri, apoi, nu văd de ce te-ar interesa programul meu.

- Deoarece mi-ar face plăcere să ieşim împreună, la o plimbare cu maşina, să admirăm natura...

- Ha, sună foarte adolescentin – „să admirăm natura”!

- Dacă te-am jignit, iartă-mă!

- Ei, oricum, îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar nu se poate.

- Sper că nu vei invoca regulile meseriei tale, ale eticii voastre, care te împiedică să ai şi altfel de relaţii cu un pacient decît cele strict profesionale. În fond, eu sînt de mult un fost pacient; ţi-am mai spus doar.

Nu vroiam să las ca starea de tensiune ce apăruse deja între noi să se facă simţită mai mult decît se întîmplase pînă în acea clipă, însă nu m-am putut abţine:

- Închipuieşte-ţi că nu-mi spui nimic nou, dar nu-i asta. Tu nu ai ales bine momentul. Atît.

- Ah, înţeleg...

- Nu înţelegi nimic. În sfîrşit, Liviu, nu prea avem timp acum;eu trebuie să ajung la Minister, şi de fapt să ştii că nu-mi place să vorbesc despre mine aşa, din întîmplare, pe stradă!

- Mda...

Apoi, după acest veritabil „duel verbal”, ne-am îndreptat fiecare din noi în direcţii diferite, fără să ne mai adresăm vreun cuvînt şi îmi imaginam că şi viitorul nostru va avea aceeaşi soartă. Am crezut că nu o să ne mai vorbim vreodată. Speram că nici nu ne vom

reîntîlni, deoarece bănuiam că poţi să te fereşti de ceea ce nu-ţi convine. Iar mie nu-mi convenea să mai suport angoasele şi aerele de superioritate ale unui tip măcinat de depresii şi nemulţumiri personale, pentru că exact asta ştiam că se petrecea atunci cu Liviu Ralea.

&

& &

Trecuse un an de zile în care nu am schimbat o vorbă sau o privire cu Liviu Ralea, însă uneori mă gîndeam la el, deşi vroiam să nu fie aşa. Totuşi lucrurile păreau să fi reintrat în normal – începeam să-l uit. Dar n-a durat decît pînă într-o fatidică zi, cînd mi-a apărut în cale. În acel moment s-a declanşat lanţul greşelilor mele. Probabil că aşa mi-era scris – să trăiesc numai iubiri imposibile sau să cred în existenţa unor asemenea iubiri...

- Bună ziua, Silviana!
- Ah, Liviu, ce faci, mai exişti?
- Ce-ai crezut?
- Nimic, da' nici un semn de viaţă din partea ta, atîta vreme...

- Eşti culmea! Pune-te în locul meu. Ce-ai fi vrut să fac după ce-ai procedat cu mine aşa cum ai făcut tu?

- Te rog, fără reproşuri! Am trecut printr-o perioadă dificilă şi nu m-a interesat nimeni şi nimic.

- Dar acum?

- Acum aş dori să admirăm natura, chiar dacă sună la fel de „adolescentin” ca vechea ta propunere, bineînţeles, dacă invitaţia a rămas valabilă. După un an, ai tot dreptul să spui „nu”.

- N-are rost să spun nu. Vreau să ieşim împreună. Este posibil duminică dimineaţă?

- Da. Eu stau pe Londra[2]. Uite şi o carte de vizită cu adresa mea, în caz că te rătăceşti, da’ sper să nu fie cazul.

- Bun. La zece sînt la tine. La revedere!

- Te aştept.

Nu cred în superstiţii, dar cînd m-am auzit spunînd unui bărbat cvasinecunoscut „te aştept”, puteam fi sigură că nu-i bine ceea ce fac. Greşeam enorm. Ştiam asta. Totuşi, probabil că aşa a fost să fie. Mă rog! Şi gîndurile au luat-o razna, ca să-mi dovedească ceea ce presimţeam. Eu nu eram o formalistă, însă consideram că asupra oricărui bărbat care nu spune niciodată „sărut mîna” unei femei pluteşte un mare semn de întrebare, indiferent de aparenţe. Şi chiar dacă Liviu Ralea a încercat să fie politicos cu mine, nu l-am auzit

[2] stradă în Bucureşti

adresîndu-mi-se altfel decît cu saluturi insipide. Aşa îmi sunau în minte bunele lui intenţii de „la revedere”... Am ajuns, astfel, la psihanaliza lui Freud, făcînd o paralelă cu galeria personajelor mele din ultimul roman la care lucram...

&

& &

Deşi locuiam în Bucureşti de mai bine de zece ani, nu mă obişnuisem cu agitaţia lui. Îmi lipsea Timişoara, oraşul natal, la care am renunţat imediat după terminarea liceului. Desigur, „MEDICINA” putem s-o urmez şi acolo, dar la 18 ani doream să mă pierd într-un loc mare şi necunoscut. La sfîrşitul facultăţii, prin forţa împrejurărilor am fost nevoită să rămîn în capitală. Timpul a trecut şi începusem să simt cît de plăcut era rezultatul muncii mele, deoarece este fantastic să fii în stare să dai sănătate. În plus, eram sigură că dacă ştii cu adevărat ce vrei de la viaţă, dacă eşti un profesionist valoros şi dacă ai învăţat să te porţi cu oamenii, atunci precis că poţi descoperi fericirea, iar eu atinsesem această culme minunată a sentimentelor umane, deşi am fost obligată la destule renunţări şi sacrificii. Dar nu regretam nimic, dimpotrivă. Salvator a fost, în special,

divorţul meu. Numai astfel mi-am recîştigat libertatea, despărţindu-mă de bărbatul cu care mă căsătorisem la 21 de ani, confirmînd teoria unui sociolog foarte la modă în zilele noastre, conform căreia „uneori, o căsnicie trebuie destrămată pentru a putea salva indivizii din cadrul ei”. În caz contrar, aş fi suferit inutil lîngă un om lipsit de orice urmă de distincţie şi delicateţe. Însă acum trăiam pe propriile-mi picioare, simţindu-mă mai puternică şi plină de viaţă ca oricînd. Iată numai cîteva motive ce m-au făcut să rezist invidiei de care m-am izbit, dar devenisem imună la răutăţile celor din jur, încît vizita Adrianei Filip, una dintre prietenele ce-mi dorea ”tot binele din lume”, nu m-a luat pe neaşteptate. M-aş fi mirat să nu mă caute, după ce cu o zi înainte mă văzuse stînd de vorbă cu Liviu Ralea, iar pentru ea aşa ceva nu putea trece neobservat. Evident, o interesau amănuntele! M-a surprins doar graba cu care a apărut sîmbătă dimineaţă în casa mea, fiindcă de obicei îşi masca adevăratele gînduri prin cele mai lăudabile intenţii, doar îmi dorea „tot binele din lume”...

- Te sărut, Silviana! Mi-a fost atît de dor de tine!
- Vai, dragă Adriana, cred că nici n-ai dormit noaptea trecută din cauza mea!
- De ce?
- De curiozitate... Vreau să spun: de dor!
- Hm! Nu se leagă, da’ probabil că te-ai trezit

cu faţa la cearceaf, de eşti aşa morocănoasă şi-mi vorbeşti în doi peri.

- Lasă! Zi-mi de ce-ai venit la mine, în afară de faptul că-ţi era dor!

- Trebuia să te văd şi m-am gîndit să nu pleci de-acasă.

- Da, mă rog! Pînă una-alta, hai să mîncăm. Poate că lipsa micului dejun mă face morocănoasă.

- Mda... Se simte mirosul portocalelor acum stoarse şi cafeaua proaspăt rîşnită. Ah, şi aroma de cornuri calde... Şi ciocolată cu lapte! Este un amestec năucitor pentru stomacul meu răvăşit de foame, dar mi-e de-ajuns o cafea lîngă care te rog să pui şi nişte ţigări. Renunţ la sandvişurile cu pîine prăjită, pe care sigur că le-ai pregătit cu unt şi caşcaval. Nu mă-nşeală nasul! Nu ştiu ce faci, ce secret ai, de poţi mînca atîtea şi totuşi să te menţii cu o siluetă de nota 10!? Devii chiar enervantă din cauza asta!

- Lasă-mă pe mine! Tu arăţi ca un schelet ambulant tocmai pentru că nu te hrăneşti cum trebuie, fumezi ca un turc încă din vremea facultăţii, deci nu-i de mirare că ţi s-a dogit vocea de fostă soprană. Şi pe deasupra, bei şi cam mult coniac.

- Eu?! De unde pînă unde ţi-a venit ideea?

- Hai, hai, doar nu te cunosc de-o zi-două!

- Cît de sîcîietoare eşti uneori! De fapt, întotdeauna.

- Fii clară, te rog!

- Auzi, Silviana, tu intenţionezi să te călugăreşti?
- De ce mă întrebi asta?
- Dacă nici la vară nu pleci în concediu, dacă vei trăi doar între casă şi serviciu, fără să te întîlneşti cu nimeni, fără să te îndrăgosteşti, înseamnă că nu eşti în regulă.
- Mulţumesc pentru apreciere! Dar ce-ţi veni?
- Mi-a şoptit cineva că un tip bine de tot se interesează de tine. Vezi că nu-i de glumit cu unul ca el!
- Crezi că am nevoie de avertismentul sau de acordul tău?
- În mod normal, ar trebui să le iei în considerare pe amîndouă. De cînd îl cunoşti?
- Pe cine?
- Pe Liviu Ralea.
- Ai o sursă bună de informaţii!
- Cum să nu?! Şi-n fond, cine nu-l ştie pe Ralea?!
- Uite, de exemplu, eu.
- Dă-o-ncolo! Nu te cred pentru nimic în lume!
- Şi ce dacă? N-am ce pierde.
- Eşti sigură?
- Nu... Însă bănuiesc.
- Într-adevăr, Silvi, tu nu-l ştii pe Ralea.
- Ce vrei să spui, Adriana?
- Că ai de-a face cu un individ plin de ifose,

un snob care îşi închipuie că-i mascul feroce şi irezistibil. Vezi să nu-ţi frîngă inima!

- Am senzaţia că mai de mult, eu l-am lovit în orgoliul propriu şi abia a suportat înfrîngerea.

- Atunci e perfect! Eu chiar mă bucur că în sfîrşit s-a găsit o femeie care să nu-i cadă imediat în braţe. Ştii, prea se crede sigur pe el tipul. Sincer vorbind, chiar m-a atras într-o vreme ideea unei aventuri cu Ralea, deşi am vreo şase ani în plus faţă de acest Casanova...

- Ah, deci îl cunoşti!

- Vorba vine. Ei, şi să-nţeleg că i-ai pregătit un fel de capcană sau cam aşa, numai că trebuie să fii extrem de atentă; acest om este diabolic. Nu exagerez.

- Ba eu cred că exagerezi şi să ştii că n-am pregatit nici o capcană nimănui. Însă propun să nu ne stricăm sfîrşitul de săptămînă discutînd numai despre subiecte neplăcute.

- Sigur, dacă nu vrei să-mi povesteşti nimic despre ce-i între tine şi Ralea...

- Dar nu-i nimic!

- Ha! Acest „nimic” o să te coste o dată şi-odată! Să nu zici că eu nu ţi-am spus. Da’ e treaba ta. Silvi, scumpo, te rog mai toarnă-mi o cană cu cafea; e delicioasă. Mereu am spus că la tine se bea cea mai bună cafea din Bucureşti. Care-i secretul?

- Vai, Adriana, tu eşti fată deşteaptă! Dacă ţi-ai dat seama că-i vorba de un „secret”, ţi-e clar că nu pot să ţi-l divulg!

- Corect. Însă lăsînd gluma la o parte şi apropo de secrete, mai ai multe ascunse în tolba ta cu surprize? Chiar dacă unele au fost neplăcute, în trecut...

- Nu ştiu ce insinuezi, mă dau bătută. La ce faci aluzie într-un mod atît de voalat? De obicei, tu erai omul lucrurilor directe, zise fără menajamente, în special în cazul meu.

- Ei, ai aruncat cîteva „bombe” în viaţa ta: te-ai căsătorit fără să afle prea multă lume, ai divorţat cînd nimeni nu se aştepta la asta din partea ta, te-ai lansat apoi în lumea scrisului ca şi cum te-ai fi apucat să practici un nou sport, iar în momentul de faţă, Dumnezeu ştie ce mai pui la cale, fiindcă nu te văd eu pe tine stînd degeaba. Despre profesia ta de medic n-am zis nimic, deoarece ai spus tu totul prin ceea ce ai realizat; numai faptul că te-ai avîntat cu atîta curaj într-o specialitate pionerat, ca medicina de familie, şi este destul. Dar ai terminat cu examenele?

- Mi-a mai rămas primariatul, însă nu-i o grabă. Oricum, nu stau degeaba, aşa-i.

- Vreau s-aud şi eu!

- Cu fiecare zi ce trece, mă străduiesc să devin un medic şi mai bun, muncind cît pot de mult pentru pacienţii mei, alături de care mă bucur ori de cîte ori văd că pot schimba răul în bine. Desigur, există şi clipe cînd nu reuşeşti asta, dar destinul nu-ţi permite să-i forţezi prea mult mîna.

- Ce ascunzi în spatele acestor vorbe mari?

- Realitatea cu care am eu de-a face în fiecare zi. De ce crezi că sînt doar nişte „vorbe mari”?
- S-ar putea să ai dreptate, însă cine-i acum în faţa mea: medicul ori scriitorul Silviana Vlad?
- Omul, Adriana. De ce trebuie să-mi fie catalogate cuvintele, gesturile şi faptele obligatoriu prin unul din punctele de vedere singulare - medic sau scriitor? Nu-mi închipuiam că şi tu poţi gîndi atît de simplist. Eram obişnuită s-aud de la tine lucruri profunde, adevărate cugetări despre viaţă. Nu-mi place să filozofez, dar din ce cauză ne-am învăţat să trăim după şabloane? Un fel de „ori e albă, ori e neagră”.

- Silviana, tu eşti o fiinţă mult prea complexă şi pari o femeie inaccesibilă, poate cu un exces de personalitate, care este perceput de unii ca... să-i zicem încrezoşenie, iar de către alţii ca o superioritate jignitoare pentru ei. În fond, eu vorbesc despre tine acum, lăsînd la o parte medicul sau scriitoarea. Tu eşti o femeie ce nu vrea să facă nici un fel de compromisuri, ştiu, şi care se simte bine în pielea ei. Asta-i cea mai bună exprimare, deoarece eu ştiu că aşa este. Am sau nu dreptate?

- 99%.
- Şi restul ce înseamnă?
- Că nu totul constituie în ceea ce mă priveşte, renunţarea la compromisuri, pe care e adevărat că nu le tolerez sub nici o formă, ci dorinţa mea de a trăi liber, în sensul bun al cuvîntului, pentru că ce-ai fi vrut? Să

accept lîngă mine un soţ oribil numai şi numai ca să nu zdruncin nişte prejudecăţi? Apoi, ce, să fiu de acord cu invidia şi răutatea unor oameni care sub masca zîmbetului binevoitor încearcă să mă desfiinţeze? Nu, Adriana, astea nu-s renunţări la compromisuri, ci aşa cum spuneai adineauri, eu ador să trăiesc în pielea mea.

- Şi care-i preţul plătit pentru această independenţă?
- Multe clipe de căutări, ca să-mi găsesc liniştea interioară care-mi dă puterea să trec peste orice s-ar întîmpla.
- Mda, eşti ceea ce se cheamă o forţă. Şi fiindcă tot sîntem la momentul adevărului, află, Silviana, că nu de puţine ori am fost geloasă pe tine pentru această putere, fiindcă nu-i ceva ce poate fi ţinut ascuns. Şi uneori am mai fost geloasă pe tine chiar din răutate...
- Am simţit asta, Adriana.
- Cum!? Şi mai m-ai primit în casa ta, fără să-mi reproşezi măcar odată de ce mă port astfel?
- Nu crezi că timpul a fost cel mai bun aliat al tău, cel care ţi-a demonstrat că a greşi e omeneşte, aşa cum ai greşit tu?

- Da, Silviana, dar cred că ţi-ai dat seama că-i foarte greu ca tu să fii cu adevărat simpatizată de femei, în general. Sigur eşti invidiată de oricare dintre ele, deoarece eşti un real pericol în faţa lor. Reprezinţi o mare tentaţie pentru soţii sau prietenii acestora.

- Serios?
- Hm! Adică tu nu ai fost nicicînd conştientă de ce-ţi spun eu acum? Nu te-ai autoanalizat niciodată? Eu te-am analizat foarte mult; află că ai un fel de a fi de-a dreptul provocator, uneori. Într-un fel, şi mie mi-ai dat dureri de cap; nu că mi-ar fi fost teamă de tine, nu, deoarece te cunosc şi ştiu că n-ai fi în stare să-mi joci asemenea feste, dar de soţul meu mă tem, fiindcă am văzut cît este de sensibil la farmecele feminine, iar tu nu duci lipsă de aşa ceva, doar că nu profiţi de ele, cum poate că altă femeie ar face-o, însă tu eşti prea sinceră, prea corectă, şi toate astea se întorc la un moment dat împotriva ta. Silvi, tu ar fi trebuit să te naşti într-o lume perfectă!

- Hai, gata, gata cu „periuţa”!

- Este numai adevăr, crede-mă!
- Nu vreau să-l pronunţi forţată de împrejurări.
- Şi care-ar fi astea? O cafea grozavă servită cu multă, multă sinceritate?

- E un fel de-a spune că azi dimineaţă ne-am simţit bine amîndouă.

- Într-adevăr. Şi tare-mi pare rău că nu pot să mai stăm acum împreună, dar trebuie să ajung în jumătate de oră la Conservator, pentru o audiţie.

- Ah, atunci îţi doresc succes şi dacă iese bine, nu uita să mă treci pe lista invitaţilor speciali, la Concertul de gală!

- Te caut eu, oricum, săptămîna viitoare.
- Bine. La revedere!
- Pa, Silviana!

&

& &

Sînt o femeie ce a devenit sclava propriilor ei obiceiuri. Duminica nu-mi place să fac ceva în mod special, nici măcar să ies din casă atunci cînd vremea e ploioasă, dar eu îi spusesem lui Liviu că „aş vrea să admirăm natura”- o afirmaţie stupidă, de altfel, pentru doi oameni maturi - iar el a ales exact ziua în care preferam să rămîn numai eu şi cu mine... Oricum, era tîrziu; hotărîrea fusese luată şi Liviu Ralea trebuia să sosească. Costumul de blugi, cizmele înalte peste genunchi şi şapca din piele, trasă pe ochi, dădeau ţinutei mele o notă de ştrengar pus pe rele, transformîndu-mă din medicul sobru şi preocupat de soarta pacienţilor săi, simplu, în tînăra Silviana Vlad. Tocmai făceam aceste aprecieri în faţa oglinzii, cînd a venit Liviu.

- Bună dimineaţa, Silviana!
- Hei, salut, poftim înăuntru!
- Ce, să mai intru?! Parcă a fost vorba să

mergem în mijlocul naturii, şi fiindcă s-ar părea că eşti pregătită, hai să coborîm – am maşina jos.

- Nu! M-am răzgîndit din cauza timpului; este frig şi urît. Mai bine stăm aici. Da?
- Mă rog...
- Ei, chiar atît de tare te deranjează această schimbare de program?
- Ah, nu!
- Atunci, să bem o cafea. Vrei?
- Nu, doar Ness prefer.
- Bine – o cafea şi un Ness. Scuză-mă o clipă!
- Sigur că da, nici o problemă!

Cînd m-am întors din bucătărie, l-am găsit pe Liviu în bibliotecă, cercetînd cu interes sau curiozitate rafturile de cărţi.

- Pe peretele din dreapta găseşti numai medicină, în stînga, jumătatea de sus e ocupată de politică şi filozofie, iar restul de beletristică; celelalte genuri sînt amestecate.

- Cred că ai o personalitate foarte puternică, Silviana.

- Iar tu ai darul de a citi printre rînduri! Hai, alegeţi fotoliul care ţi se pare cel mai comod şi serveşte Ness-ul cît e cald. Vrei să fumezi? Ca medic nu sînt de acord cu acest obicei, dar musafirii mei nu-s obligaţi să se abţină de la el.

- Da... Nici eu nu-s mulţumit de mine, fiindcă într-o zi am ajuns să dau gata cam trei sferturi de pachet de „MARLBORO”.

- Ferească Dumnezeu de mai rău!

- Ce poate fi mai rău?

- De exemplu: un pachet întreg.

- Mda, s-ar putea să ai dreptate...

- Lasă, nu-i chiar o tragedie! Nu lua figura asta atît de solemnă, de parcă nu ştiu ce grozăvenie s-ar fi întîmplat.

- Nu mă mai gîndeam la răul pe care mi-l fac singur, fumînd, ci la cu totul altceva.

- ...?

- Vreau să ştiu dacă aşa eşti tu mereu.

- Nu înţeleg ce vrei să spui!

- Propui ceva în faţa cuiva, apoi schimbi planurile la 180 de grade. Te porţi cu mine ca şi cînd ne-am cunoaşte de ani.

- Păi, nu-i aşa? Sau ai uitat că ne-am întîlnit prima oară în urmă cu exact patru ani, în cabinetul meu, cînd soarta a făcut ca tu să-mi devii pacient?

- Da, totuşi noi doi nu ne cunoaştem deloc.

- Într-un fel cred că ai dreptate. Ce te interesează despre mine?

- Am răsfoit cîteva romane semnate „Silviana Vlad”. E o coincidenţă de nume sau tu eşti autoarea?

- Ce crezi?

- Cred că majoritatea personajelor feminine principale îţi seamănă prea mult, încît numai tu poţi să fi.

- Da?! Parcă „răsfoiseşi”, doar, acele cărţi, iar adineauri ziceai că „noi doi nu ne cunoaştem deloc”. Aşadar, în ce fel ai ajuns la această concluzie?

- Nu-mi diseca toate gîndurile! Spune-mi, tu le-ai scris?

- Daa! Cum ţi părut?

- Pînă la ele, nu am citit acest gen; am abordat doar literatura clasică, de bază.

- De acord că anumite lucrări sînt strict necesare pentru o cultură solidă, dar nu-s suficiente. Ba chiar îmi permit să spun că a te limita numai la literatura clasică înseamnă, într-un fel, că îţi este frică de timpurile în care trăim; ceea ce n-ar fi tocmai de condamnat pentru omul de rînd, însă nu şi pentru senatorul Liviu Ralea, deoarece el trebuie să fie foarte bine ancorat în realitatea momentului, ca s-o perceapă ca atare, s-o înţeleagă şi s-o modifice în bine. Ei, da’ să nu uităm întrebarea: cum ţi s-au părut scrierile mele?

- Acelea sînt nişte cărţi şi nimic mai mult.

- Ha! Cărţi pline de viaţă, în care sentimentele pulsează dureros de puternic. Găseşti în ele bucurie, iubire, dragoste şi ură, necazuri şi fericire, iar toate trăirile sînt de intensitate maximă. Nu există în nici o pagină legături lipsite de sentimente. Numai dacă n-ai trăit aşa ceva, nu poţi bănui că este posibil şi în viaţa

noastră. Iar astea, în România anului 2000! Totuşi, un dram de dreptate ai – acelea nu sînt decît nişte cărţi inspirate din realitatea zilelor noastre, care-i de fapt, cu mult mai complicată decît am bănui-o noi.

- Şi te opreşti aici?
- Adică?
- Ai publicat în trei ani cîteva romane, iar pentru cineva care nu-i în domeniu şi ...
- Şi mai ce? Hai, zi!

Intuiam cam ce ar vrea să spună Liviu cu acel ultim „şi”, încît nu-i de mirare că obrajii începuseră să-mi ardă de furie. Nu m-am putut abţine:

- Faptul că sînt femeie ţi se pare de neconceput pentru curajul de-a scrie. Nu asta ai vrut să zici? Vezi, Doamne, cum poate ea să reuşească într-o lume în care există doar „sfinţi”, nu şi „sfinte”?! Hei, nu fac parte din vreo mişcare feministă, dar să ştii că femeile nu sînt cu nimic mai prejos decît bărbaţii nici în ceea ce priveşte arta succesului. Ele îi pot surclasa cu uşurinţă pe „duri”, numai să fie lăsate s-o facă.

- Ce te determină sa crezi cu atîta ardoare asta?
- Faptele, realitatea din jurul nostru.
- Poate că ai dreptate; nu m-am gîndit prea mult la acest aspect. Oricum, tu meriţi toate felicitările. Ţine-o tot aşa, inclusiv combativitatea, care-i de admirat. Şi pe cînd o nouă carte? M-ai făcut curios.
- Altfel spus – mi-am cîştigat un cititor! Da’

gata! S-a terminat.

- Chiar? Nu pricep. Din ce spuneai mai înainte reieşea altceva. Să-nţeleg că ai renunţat la „scris”?

- Doamne fereşte, nu! Asta n-o să se întîmple niciodată cît voi fi însoţită de acest talent, dar recunosc în faţa ta că, mai de mult, mi-a trecut prin minte ideea să renunţ complet la a mai scrie ceva, din simplul motiv că m-am săturat de toţi editorii cu care am fost nevoită să lucrez. M-au determinat să generalizez că tagma lor este una dintre cele mai exclusiviste, deşi s-ar putea să fi tras o concluzie greşită; probabil că a fost doar un ghinion pentru mine să întîlnesc asemenea oameni.

- La ce te referi?

- Dacă despre femei se spune că sînt invidioase între ele, ei, bine, să ştii că invidia unui bărbat este mult mai periculoasă. E cumplită! Şi cu asta cred că ţi-am spus totul.

- N-aş zice, mai degrabă m-ai făcut curios.

- Curios, cum? Doar eşti bărbat şi îmi imaginez că ai călcat peste destule „cadavre” în cariera ta profesională, pentru a ajunge acolo unde te afli acum. Şi uneori s-o fi întîmplat ca vreo reprezentantă e „sexului slab” să-ţi stea în cale. Aşa-i ?

- Ce bine ocoleşti întrebările care nu-ţi convin, Silviana!

- Ba deloc! M-ai întrebat despre cărţi. Uite

cum stau lucrurile, Liviu: eu îmi permit luxul să scriu doar pentru plăcerea mea personală, să ştiu că pot face ceva cu totul şi cu totul deosebit. Şi fiindcă am şansa să nu fiu nevoită să trăiesc din „scris” , n-am să mai accept niciodată ca alţii să se îmbogăţească din munca mea. Iar aici revenim la capitolul „editori”. Acuma mă înţelegi? Voi continua să scriu, însă n-o să mai public.

- Şi unde se va regăsi satisfacţia ta dacă nu o să ai decît o grămadă de manuscrise?

- În dovada că sînt în stare să fac ARTĂ, ceea ce nu-i la-ndemîna oricui şi mai mult de-atît, fericirea deplină pentru un scriitor se trăieşte atunci cînd ajunge să aştearnă pe hîrtie cuvîntul magic „SFÎRŞIT”, cînd a terminat o nouă carte, deşi „SFÎRŞITUL” semnifică un soi de despărţire de nişte fiinţe cu care s-a obişnuit o vreme. Ei, dar eu, acum, am început să-ţi vorbesc despre amănunte pe care tu poate că le vezi ca fiind exagerate.

- Ah, nu, nu. E foarte nou pentru mine tot ce aud. Şi stau şi mă întreb dacă nu ai fi mai mulţumită dacă această „grămadă de manuscrise” ar putea pătrunde şi în alte suflete. Mă refer la eventualii tăi cititori.

- Într-un fel da, deşi este un mare păcat să-ţi vezi distrus un vis ce putea deveni realitate, numai fiindcă un editor, şi ajungem iarăşi să aducem vorba despre acest specimen, nu a fost capabil sau nu a vrut să pună cea mai potrivită copertă, corespunzînd subiectului cărţii, n-a fost în stare să facă o prezentare adecvată a ei şi tot aşa. A scrie o carte este un act de cultură, a o publica

este o afacere, ceea ce-i corect, însă neseriozitatea în afaceri e cea mai proastă publicitate pe care şi-o poate face un om cu mîna lui. Şi ce altceva decît o cumplită neseriozitate-i aceea cînd un editor îşi bate, pur şi simplu joc de munca ta? Asemenea oameni mă dezgustă. Ştiu că nu trăim într-o lume perfectă, ba chiar nici pe departe, totuşi dacă eu îmi iau angajamentul să termin un manuscris în trei luni, să zicem, atunci cum numeşti tu editorul căruia „îi trebuie" cam un an şi jumătate ca să transforme acel act de cultură într-un cec gras pentru el?

- Un om lipsit de credibilitate?
- Eu i-aş zice mare şmecher – genul îmbibat cu mentalitatea pur balcanică de a promite una în faţă şi de a trage apoi cît mai mult de timp, bineînţeles, în favoarea lui.
- În orice caz, cred că asemenea oameni nu pot fi iertaţi cu uşurinţă de tine.
- Ha! Nici nu intră în discuţie – mi-i scot din minte pentru totdeauna şi e ca şi cum nu mai există.

- Ţi-am zis: te caracterizează o combativitate demnă de admirat! Ea te ajută enorm să iei o astfel de atitudine. Probabil că asta te influenţează şi în ceea ce priveşte critica literară.

- S-ar putea, deşi e ultimul aspect interesant pentru mine.
- De ce?
- Mai bine întreabă-mă de cînd!

- Cum zici tu.
- Critica literară de azi m-a decepţionat, desigur fac excepţie adevăraţii profesionişti în domeniu, care sînt, însă, din ce în ce mai rari.
- Probabil că ştii mai mult decît vrei să pară. Despre ce-i vorba?
- Îţi voi da un singur exemplu. Discutam o dată cu un faimos om de litere, aşa se credea el, critic literar bineînţeles, deoarece ca autor era un dezastru, iar individul dorea cu tot dinadinsul să afle ce scriitori m-au influenţat în modul de lucru, de parcă nu poţi avea şi personalitate 100%! În fine! Am încercat să-i explic chemarea reală pe care o am pentru scris, uşurinţa cu care creez un roman, în fine aspecte de „bucătărie internă”. Nu părea mulţumit de răspuns, de fapt, avea şi de ce, fiindcă pînă la vreo 60 de ani, el nu publicase două romane cu succes la public, încît a simţit nevoia să insiste cu întrebările despre cine şi cum. Mi-am închipuit că nu era în stare să iasă din tiparele lui. Pînă la urmă, i-am acceptat jocul, ocazie cu care mi-am făcut şi eu o proprie analiză în rîndul autorilor preferaţi, deşi, cel mai mult îmi place felul in care scriu eu. Deoarece nu scriu decît despre aspecte palpabile de viaţă, de viaţă trăită, automat scriu foarte bine. Fă-mă lipsită de modestie, dar asta e! Şi-apoi, am citit atît de mult, din toate genurile, încît am tras concluzia că am luat ce a fost mai bun din tot.
- Totuşi, opera cărui scriitor te-a impresionat

cel mai mult?

- Vezi, Liviu, întrebarea ta măcar merită un răspuns clar, deoarece nu exclude din start posibilitatea ca propriul meu talent să fi fost, de fapt, singurul ce m-a călăuzit. Şi fii sigur că de la mine nu vei auzi decît purul adevăr, în tot ceea ce mă reprezintă. Deci să nu mă acuzi de subiectivism.

- Cu atît mai mult insist să aflu ce scriitor preferi să reciteşti, şi implicit să aflu dacă într-adevăr te-a influenţat din punct de vedere al omului implicat în domeniu.

- Cîtă dibăcie în felul de a-mi testa cele mai ascunse unghere ale minţii! Ei bine, primordială ca intenţie pentru modul de înfăţişare realistă a evenimentelor din cărţile mele este opera lui Dreiser[3].

- Aşadar, „O tragedie americană" şi-a pus amprenta pe lucrările tale...

- Greşeşti de două ori: în primul rînd minimalizezi opera lui Dreiser, luînd în calcul un singur roman şi apoi, imaginîndu-ţi că eu m-aş fi lăsat influenţată de ea.

- Dar, de ce Dreiser?

- Şansa a făcut astfel încît mi-au trecut prin mînă, la un moment dat, cîteva romane în original, netraduse, scrise de Dreiser, de care sînt sigură că nici

[3]Theodore Dreiser (1871 – 1945) – scriitor american. Unul dintre iniţiatorii prozei realiste americane. A scris romane cu tendinţă naturalistă, cu accentuat caracter social, dezvăluind contrastul dintre societate şi erou : „Sora Carrie", „O tragedie americană", „Jennie Gerhardt", „O galerie de femei", „Trilogia dorinţei", din care în timpul vieţii sale au apărut numai primele două volume:"Financiarul" şi „Titanul"; partea a treia a trilogiei, romanul „Stoicul" a apărut abia în 1947, deşi a fost începută după 1919.

nu ai auzit, şi nici nu ar fi de mirare. Uimită am fost doar cînd aşa zisul critic despre care-ţi povesteam s-a uitat foarte întrebător la mine atunci cînd am pomenit de ele. Ei, concluziile lui de-atunci despre literatura americană a perioadei respective şi afirmaţiile legate de actualele opere literare universale m-au decepţionat. Mi-au schimbat definitiv optica despre ceea ce noi ne-am obişnuit să numim critică literară.

- Deci, ai o pasiune pentru cărţile tale, dar cînd mai ai vreme să le scrii?
- Păi, tocmai asta-i problema, că nu prea am timp de ele.
- Atunci?
- În puţinele perioade cînd îmi permit să mă relaxez, prefer să scriu. Este cea mai bună metodă, care niciodată nu dă greş.
- Şi cum procedezi? Doar este vorba de creaţie!
- Mă bazez aproape în totalitate pe calităţile mele native în acest domeniu.
- Aşadar, talentul este esenţial, în cazul tău.
- Exact.
- Şi chiar nu ai urmat vreo pregătire specială pentru literatură?
- Nici o oră!
- Dar în ce mod lucrezi?
- Tehnic sau artistic?
- Să zicem tehnic. Cum îţi păstrezi nealterate

ideile?

- E parte cea mai simplă. Folosesc o agendă electronică de buzunar, două reportofoane, pentru că de cele mai multe ori nu am vreme să aştern imediat pe hîrtie o idee, un PC[4] şi totuşi, clasicul carneţel de notiţe.

- Iar artistic?

- Iau totul din viaţă; asociez inspiraţia, care de cele mai multe ori este ca „sarea-n bucate”, îmi fac o schemă de roman, schemă ce poate rămîne apoi mult timp neatinsă, dar cînd o reiau, atunci cînd îmi fac vreme, datele sînt desfăşurate cu mare rapiditate, de fapt ăsta-i şi norocul meu, că lucrez foarte repede într-un timp scurt ca să nu-mi pierd ideile, şi nu ştiu, poate că dintr-un asemenea motiv am un stil atractiv, care ţine cititorul cu „sufletul la gură”. De fapt, asta trebuie să fie intenţia oricărui om de litere. La această concluzie am ajuns după nenumărate lecturi, mă refer la cele care se vroiau a avea un mod de adresare direct către existenţa cotidiană, adică ce-ai întîlnit în romanele mele.

- Deci, recunoşti că te-au inspirat şi alţi scriitori.

- Doar ca intenţie. Cultura este cea mai rapidă cale de educare a omului. Este un ajutor ce nu ar trebui să lipsească din existenţa fiecăruia, oricît de erudit este.

- Faptul că ai scris, ai publicat, ţi-a influenţat relaţiile cu oamenii?

[4] PC – personal computer (engl.)= calculator personal compatibil IBM-PC

- Bună întrebare! E adevărat, într-un fel sau altul, da. Prima reacţia a tuturor a fost uimirea. După ce „m-au citit”, am început să întîlnesc sentimente, cel mai frecvent de invidie, mi s-a întîmplat să regăsesc ură şi chiar teamă în ochii unora dintre cei care au apărut ca personaje negative în cărţile mele. Şi ieşind din teritoriul afectării relaţiilor interumane datorită materializării acestei pasiuni, am remarcat din partea altora apreciere.

- Silviana, am început să aflu lucruri extrem de interesante legate de tine, chiar dacă mi-ai vorbit numai despre cărţile tale şi critica literară.

- Ei, şi ce-ai mai vrea s-auzi pentru a-ţi întregi imaginea despre mine?

- De cînd te ştiu, nu te-ai schimbat deloc, Silviana. Ce faci ca să arăţi veşnic tînără?

- Mereu îmi găsesc motive de fericire, în tot ceea ce mă reprezintă şi în ceea ce fac, în speranţele de bine pentru un viitor mai mult sau mai puţin apropiat. Ei, fii sigur că am şi eu clipele mele de nemulţumire, dar tocmai ele îmi permit o autoanaliză foarte critică şi bineînţeles că mă ajută enorm. Desigur, cînd îţi vorbesc de fericire şi nemulţumiri, mă refer doar la aspectele esenţiale ale vieţii, nu la lucrurile mărunte, care din păcate însă, umbresc momentele de fericire ale oricărui om, iar dacă nu eşti în stare să le filtrezi, există riscul să suferi inutil.

- Cred că ai mare dreptate. Şi cu toate astea, tu ai ceva special care te face să fii aşa.

- Desigur că felul de a fi îţi influenţează soarta, pentru că fericirea porneşte de la felul în care te simţi, de la expresia ochilor, de la modul în care te porţi cu cei din jur, încît trebuie să ai mare grijă; sînt lucruri în aparenţă minore, dar esenţiale pentru propria persoană. Şi încă ceva! Învaţă să apreciezi pînă şi micile bucurii, care sînt ca un adjuvant ce permit marilor realizări să iasă la suprafaţă, să se citească pe chipul tău, să se cunoască în comportamentul tău.

- Foarte interesantă şi utilă, cred, filozofia ta despre viaţă.

- Într-adevăr.

- Rămîne, totuşi, ceva de neînţeles pentru mine. De ce stai singură?

- Haida-de! Asta chiar e o întrebare nepoliticoasă, în general vorbind, da'-n cazul de faţă poate că nu, în fine. Eu sînt din Timişoara. Părinţii mei locuiesc acolo, numai eu aici.

- De ce?

- Curios mai eşti! Totuşi am să-ţi spun. Nu că m-aş omorî după Bucureşti, ah, nu, însă am făcut prostia să mă mărit în timpul facultăţii, dacă poţi sa-ţi închipui asta, şi la 21 de ani! În fine ... Iar individul cu care m-am măritat nu a vrut să renunţe la „binefacerile metropolei”, şi am rămas aici, chiar şi după ce m-am despărţit de el, doar că scăpînd de acel bărbat, care-mi

întuneca orizontul – remarci, acum vorbesc la fel ca în cărţi – am început să văd lumea cu proprii mei ochi, adică aşa cum este, fără nici un soi de idei impuse. Înţelegi că pretenţia „fostului” era să nu gîndesc mai mult decît el.

- Din ce motiv nu te-ai recăsătorit?
- Liviu, eşti convins că în general bărbaţii au senzaţia că sînt ameninţaţi de femeile inteligente. Ăsta-i motivul.
- Touche![5]
- M-ai întrebat, ţi-am răspuns. Nu trebuie să te superi.
- Îmi pare rău că am deschis acest subiect.
- Învaţă să parezi loviturile, şi viaţa îţi va fii mai uşoară! Uite, eu mă simt excelent cu felul meu de a fi, fără să forţez în vreun fel lucrurile, şi indiferent de părerile celor din jur, niciodată nu-mi voi schimba optica despre ce şi cum, decît în eventualitatea că mă convinge realitatea. Pînă una–alta, sînt foarte mulţumită de mine; am realizat ceea ce alte femei n-au măcar curajul să încerce. La noi se vorbeşte despre emanciparea femeii, dar de fapt pluteşte o mare necunoscută asupra acesteia. Şi nu-i deloc bine. Sînt convinsă că societatea ar avea de cîştigat dacă s-ar ţine cont că diferenţa dintre indicii de inteligenţă ai celor două sexe este nesemnificativă.
- Ai o părere aşa de grozavă despre femei?

[5] touche(fr.) – atins

- Da. Şi îţi dau un singur exemplu: pe mine .
- Particularizezi .
- Ştiu că modestia nu-i punctul meu forte,

însă nici n-am nevoie de ceva care m-ar dezavantaja.

- Poate că-ţi conştientizezi prea mult valoarea, pe care eu,însă, nu o contest.

- Nici n-ai avea cum, deoarece nu mă cunoşti.
- Depinde din ce punct de vedere faci această

apreciere. Spune-mi, Silviana, te-ai gîndit cum vrei să fie bărbatul alături de care ţi-ai dori să-ţi trăieşti viaţa pînă la adînci bătrîneţe?

- De ce-mi pui o astfel de întrebare? Faci vreun „studiu" asupra femeilor necăsătorite sau intenţionezi să mă ceri de nevastă?

- N-ai ghicit.
- Nici nu aveam pretenţia s-o fac! Oricum,

am glumit, mai ales apropo de cerere. În orice caz, eu nu umblu după nişte standarde fixe, dar obligatoriu trebuie să fiu pe aceiaşi lungime de undă cu el, să aibă neaparat simţul umorului, să ştiu că putem avea o încredere oarbă unul în altul, să ne potrivim fizic, să existe între noi acea magie, ceea ce americanii numesc chemistry[6]. Dacă ai avut şansa ca vreodată privirile tale să întîlnească privirile unei femei şi să simţi magia dintre voi, cu siguranţă mă vei înţelege. Şi chiar de nu ai descoperit acest miracol, bărbatul ce-mi este sortit va ocupa un loc aparte în universul meu. În orice caz, dragostea

[6] chemistry (engl.) – chimie. Aici cu sensul de atracţie chimică interumană (fig.)

adevărată presupune o atracţie teribilă, ceva la limita superioară, şi multe, multe alte lucruri... Dar să nu mai vorbim atît despre mine.

- De ce?
- Pentru că nu vreau să monopolizez discuţia dintre noi.
- Totuşi lasă-mă să te întreb ceva. Pari o femeie cu picioarele pe pămînt, dar dai dovadă de o mare sensibilitate. Trebuie să recunoşti că este o combinaţie destul de riscantă.
- N-aş zice. Dimpotrivă. E chiar foarte sigură. Şi ştii de ce?
- Aş vrea să aflu.
- Eu sînt o fire extrem de echilibrată, ceea ce mă ajută să decid clar, să aleg ce este şi ce nu este bine pentru mine.
- Atunci, spune-mi, te-a ameţit cineva pe lumea asta, te-a făcut să uiţi de toate?

- Te voi decepţiona. Niciodată, nimeni şi nimic nu m-a clintit din drumul meu. Bineînţeles, deoarece nu am vrut eu să se întîmple, fiindcă nu am simţit magia, fără de care oricine iese din discuţie.

- Înseamnă că eşti foarte tare.
- Aşa s-ar părea! Totuşi, poate doar un suflet de om va reuşi să reprezinte excepţia ce va întării regula! E drept că întîrzie să apară, însă sînt sigură că el există. Şi astfel ai aflat destul despre trecutul meu, pentru că în fond, asta viza întrebarea ta.

- Mda...
- Vezi cum te-am determinat să renunţi la a mai dori să auzi orice despre mine?
- Te-nşeli.

- Nu s-ar părea. Ei, da' spune-mi doreşti să ascultăm muzică?
- Da.
- Ce preferi?
- Ritmuri liniştite.
- Se rezolvă imediat.

Căutînd printre discuri, l-am ales pe cel cu „Boleroul" lui Ravel[7], numai că atunci cînd am vrut să deschid pick-up-ul, am constatat că nu funcţionează. Văzînd că şi alte aparate sînt lipsite de curent electric, am renunţat, şi deoarece întotdeauna m-am considerat o gazdă politicoasă, mi s-au părut puţin penibile momentele de tăcere care au urmat. Şi din nou m-am văzut nevoită să fac faţă situaţiei:

- Liviu, îmi pare rău, dar cred că n-au reparat stîlpii de electricitate şi...

- Ah, da. Venind la tine, am remarcat nişte lucrători în zona blocului tău, şi chiar mă întrebam ce fac aici duminica.

- Repară stricăciunile pricinuite de furtuna din noaptea trecută, după care cartierul nostru s-a ales cu o pană de curent, ce ne-a aruncat cu vreo două sute de ani

[7] Maurice Ravel (1875 – 1937) – compozitor francez

înapoi. Nu ştiu cum trăiau oamenii din acele vremuri, lipsiţi de avantajele lui.

- Îşi găseau alte lucruri de făcut.
- E posibil; comunicau mai mult între ei...
- Totuşi asta putem face şi noi.
- Pe cine ai în vedere cînd spui „noi”?
- Pe noi doi, Silviana.
- Vai, eu deja cred că te-am plictisit cu istoriile mele, încît...
- Acum este rîndul meu să-ţi vorbesc, ştiu, numai că nu suport să mă aud povestindu-mi viaţa, care, de altfel, nu are nimic interesant în ea.

- Atunci, fii cu ochii-n patru! Au grijă alţii să vorbească despre tine.

- Cine, ce?
- Nu contează, eu oricum nu cred pînă nu mă conving singură.
- Ce vrei să spui?
- Repet: nimic. Dar de ce nu-ţi place să vorbeşti despre tine? Ai ceva de ascuns?
- Nu.
- Mă mir! Fiecare om are cîte un colţişor de nepătruns al sufletului.
- Chiar şi tu?
- Eu, nu. Întotdeauna joc cu cărţile pe masă .
- Ţine cont, Silviana, viaţa nu-i un joc de cărţi.
- N-am ales cuvintele potrivite. Nu ţi s-a

întîmplat niciodată?

- Ba da.
- Vezi?! Totuşi e o greşeală minoră. Nu?
- Nu îndrăznesc să te contrazic .
- Din ce motiv?
- Pentru că n-am şanse în faţa ta; eşti foarte convingătoare .
- Ceea ce nu se poate spune şi despre tine .
- Adică?
- Faptul că faci în aşa fel încît te îndepărtezi de subiectul principal al conversaţiei noastre.
- Şi care ar fi acela?
- „Eu şi tu”. Primul capitol s-a terminat, deci e rîndul tău; ai recunoscut. Însă dacă într-adevăr „nu suporţi să te auzi povestindu-ţi viaţa”, putem găsi altceva, mai interesant chiar... Eventual, care-i substratul real al afacerii FNI[8], evoluţia politică la noi în ţară - că tot este la ordinea zilei - fenomenul „migraţiei” unor politicieni dintr-un partid în altul, ori actualul nivel de trai din România, ca să nu mai pomenesc de corupţia la vîrf!Probabil că toate aceste subiecte îţi sînt familiare.
- Din păcate, da.
- De ce „din păcate”? Oamenii care te-au votat ca să ajungi senator au avut încredere în tine, iar tu ce le oferi în schimb? Păreri de rău? Pentru că asta am „prins” în vocea ta. Ei, dar vorbeam despre tine şi uite aşa am ajuns să facem politică. Urmează alegerile, deci

[8] FNI = fondul naţional de investiţii

te aşteaptă o campanie electorală şi te sfătuiesc să fii optimist, plin de încredere în viitor; doar astfel vei fi capabil să-l schimbi în bine. Şi numai un om foarte optimist mai este în stare s-o creadă.

- Eu sînt un optimist.
- Nu prea s-ar zice. S-ar părea că scepticismul te domină .
- Dintr-un punct de vedere, da. Şi să ştii că în următoarele alegeri, eu nu mai candidez .
- Ah, iarăşi ne-am întors pe tărîmul pavat cu nisipuri mişcătoare al politicii! Dar, ia zi-mi, am de-a face cu un senator decepţionat de „trucurile” meseriei sale, nemulţumit că a ajuns un simplu pion pe o tablă de şah? De asta nu te mai interesează alegerile?
- Nu o să-ţi placă ce-ai s-auzi : pe mine nu frămîntările lumii mă preocupă, ci doar ale mele.

- Este drept că mi se pare un mod de gîndire egoist pentru o persoană publică, ce se vrea în slujba ţării. Dar care ar fi frămîntările tale, totuşi?

- Că am ajuns la vîrsta mea fără să iubesc în adevăratul sens al cuvîntului, că nu am găsit nici o clipă o femeie care să mă mulţumească...

- Dar voi, bărbaţii, nici nu doriţi cu adevărat asta! Consideraţi că nu puteţi găsi ceea ce căutaţi decît după foarte multe oscilaţii, care reprezintă în realitate, numai şi numai frica de responsabilităţi, teama de a nu da mai mult decît primiţi. Un bărbat inteligent îşi analizează propriile trăiri şi va afla cu siguranţă ce doreşte, ceva

stabil, ceva cu totul şi cu totul special; acea femeie unică. Cherchez la femme!

- Cînd am crezut că am găsit-o, s-a dovedit că m-am înşelat.

- Nimic nu este întîmplător în viaţă. Deci, aşa a fost să fie.

- Bine, dar nimeni nu crede în morala perfectă decît în cazul candidaţilor în Parlament.

- Aiurea! Astea-s simple vorbe pentru liniştea unui popor ce se simte mai în siguranţă imaginîndu-şi că voi, „aleşii”, sînteţi un fel de antidot bun la toate, în eventualitatea în care aţi fi nevinovaţi ca nişte prunci, însă se cunoaşte foarte bine care-i de fapt adevărul. În fond, omu'-i om, chiar şi-n Parlament, iar slăbiciunile omeneşti sînt ceva normal. Oricum, pe tine ce te doare pe lîngă ofurile de care vorbeai?

- Nu vreau să-mi văd viaţa personală expusă în mass media, deci renunţ.

- Dar nu am aflat motivul. Este chiar atît de cumplit? Ce-ai făcut, ai omorît pe cineva?

- Propria mea căsnicie, care n-a durat nici jumătate de an. Zilele trecute s-a terminat divorţul, ceea ce nu înseamnă că voi scăpa uşor de purgatoriul ziariştilor avizi de senzaţional.

- Ah, atîta doar?! Eu îmi închipuiam, deja, că-i la mijloc vreo afacere în care numele tău e alăturat de nişte conturi bancare din Elveţia sau cam aşa ceva. În fond, astea-s pe tapet în ziua de azi, şi pînă la urmă nici

ele, fiindcă „victimele” sus puse scapă oricum. Deci nimic nu-i senzaţional, în special despărţirea a doi oameni. Ei, şi în fond, ceea ce nu ne omoară, ne face mai puternici!

- Eşti foarte ironică, Silviana. Cu toţi şi cu toate.

- De ce n-aş fi? Face parte din structura mea, din formaţia mea de medic, fin observator al micilor şi marilor defecte umane. Iar eu mă exprim întotdeauna cît se poate de direct, indiferent despre cine şi ce. De exemplu tu. Probabil că ai motive întemeiate din moment ce ţi-e teamă de reacţia opiniei publice.

- Unicul motiv e acela că viaţa mea îmi aparţine şi n-am chef s-o văd răstălmăcită în fel şi chip. Nimic altceva.

- Înţeleg de ce evitai să vorbeşti despre tine, numai că ce am discutat noi, aici, nu echivalează cu o declaraţie de presă, încît fii pe pace! Oricît de bine mă pricep eu la vorbe, cînd este cazul rămîn doar un bun ascultător şi ştiu să păstrez secretul profesional, considerînd că acum am avut o discuţie apropiată de genul medic-pacient.

- Îţi mulţumesc.

- Sincer vorbind, nu ai pentru ce. Totuşi dacă ţii neaparat s-o faci, măcar lasă-mă să-ţi spun că lumea nu se sfîrşeşte odată cu o despărţire şi nici cu pierderea unui fotoliu senatorial. În fond, pe tine, aceste două

probleme te macină; nu doar divorţul. Greşesc eu, cumva?

- Deloc, Silviana, tu eşti un adversar de joc foarte periculos, deoarece intuieşti cu prea mare precizie ce gîndeşte cel din faţa ta, ce simte el .

- Crezi? Acum habar n-am ce se petrece în mintea ta. Ştii cum se zice: „dau un bănuţ pentru gîndurile tale”!

- Vrei să ştii? Află că te admiram pentru abilitate – mereu ai îndreptat discuţia pe un făgaş avantajos ţie.

- Lasă că nici tu nu ai pierdut prea multe ocazii de a-mi para loviturile. Poate dacă nu ai fi atît de blazat, ai reuşi chiar mai mult, însă intuiţia feminină mă face să trag conluzia că nu-ţi convine să auzi adevărul, aşa că mă abţin...

- De la ce?

- De la a mai face vreo constatare în ceea ce te priveşte.

- Te referi la ceva în mod special?

- Oare nu-i suficient să-ţi spun că pari extrem de blazat? Ţii neaparat s-o repet? Ei, bine, da, Liviu, eşti înspăimîntător de plictisit, de indiferent la ce se petrece cu tine.

- Eu nu am o familie, nu am copii pe care să-i iubesc.

- Asta-i tot?

- Oare nu-i de-ajuns?

- Bineînţeles că nu! Tu vezi viaţa doar prin

prisma unor prejudecăţi învechite. Crezi că mulţumirea de sine ţi-ar oferi-o o nevastă care să-ţi aducă pe lume valoroasele tale progenituri?

- Ei, nu, însă mi-ar place o casă plină de copii şi...

- Şi o nevastă inocentă şi fragilă, pe umerii căreia să nu apese o glorie ce ar putea umbri-o pe a ta. Aşa-i?

- Silviana, căsătoria este o treabă serioasă şi cere multe sacrificii. Tu le-ai putea accepta?

- Categoric, pentru omul iubit, este perfect normal să ştii cînd să fii de acord cu renunţările.

- De exemplu, ai putea renunţa la pasiunea ta cea mai mare, la scris?

- O dragoste infinită faţă de un bărbat, nu se pune în balanţă cu nimic altceva. Iar pasiunea mea ar trece, probabil, pe locul doi sau va dispare...

- Te contrazici; spuneai că ”atîta timp cît talentul te va însoţi”, nu vei renunţa la această chemare.

- E cam pretenţios zis „chemare”. Eu aş defini-o ca pe una din laturile mele şi atît, iar aceasta poate oricînd să treacă undeva în umbră, şi chiar să rămînă acolo pentru totdeauna, cu condiţia să descopăr acea dragoste mistuitoare, să trăiesc pasiunea incendiară care ar evidenţia o altă latură a mea.

- Silviana, dar nu-ţi este teamă că o pasiune incendiară pentru un bărbat se poate stinge la fel de

repede cum s-a aprins sau nu-i obligatoriu să aibă şi un final fericit?

- Da, dacă în iubire porneşti cu teamă, s-ar putea ca într-adevăr finalul să nu fie fericit. Dar eu sînt prea cerebrală, încît ştiu să aleg ce este bine şi ce nu pentru mine. Vezi tu, Liviu, eu nu mă mir că te-ai despărţit. Cred că din teama de a nu fi părăsit, îţi faci cele mai stupide calcule, dar porneşti de la premise complet greşite. Am impresia că tu vezi căsătoria doar ca un aranjament menit să te transforme în „om la casa lui”.

- Cum altfel?

- Şi mai vorbeai de sacrificii... Dar tu nu eşti capabil de ele! Sînt convinsă.

- Ce te face să crezi asta?

- Felul tău de a gîndi. Hei, nici nu bănuieşti cît de mult te înşeli! Căsătoria trebuie să fie cea mai trainică legătură între doi oameni care pot deveni, în acelaşi timp, cei mai grozavi iubiţi, prieteni, amanţi şi părinţi. Ştii, ca două jumătăţi perfecte ale unei sfere, între care nu există nimic forţat sau impus. Altfel zis, a apărut vraja, acel „ceva” misterios şi minunat, catalizatorul tuturor reacţiilor interumane într-o asemenea relaţie; e un fel de descoperire şi păstrare a miracolului. Şi într-adevăr, asta te poate determina să accepţi şi sacrificiile atunci cînd ele se impun. Dacă nu ai descoperit acest miracol, înseamnă că vei căuta toată viaţa ba o iubită, ba o mamă pentru copiii tăi, deşi mă îndoiesc de faptul că te vei mulţumi cu un incubator

uman şi-atît, sau mă rog, probabil că tu o vei folosi şi ca menajeră. Dar ce femeie deşteaptă ar fi de acord s-o ţii ascunsă în dormitor şi bucătărie?

- ...?!
- Nu mă privi aşa de mirat. Ştii şi tu că am dreptate. Apoi, nu uita că niciodată nu vei avea o prietenă sinceră într-o femeie care nu reprezintă pentru tine decît o fărîmă din ceea ce-ţi doreşti, iar mai devreme sau mai tîrziu, într-o căsnicie, asta vei căuta – o prietenă adevărată, de nădejde. De un asemenea om, oricînd ai nevoie.
- Ai dreptate, însă eu sînt un idealist.
- Ceea ce nu te împiedică, însă, să ţii pasul cu timpul tău. Dar, zi-mi, eşti adeptul lui Berkley[9] sau al lui Hegel[10]?
- Eu sînt adeptul meu, în primul rînd.
- Mda...
- Ceea ce înseamnă?
- Aşa cum ţi-am spus-o, părerea mea-i că tu eşti un tip blazat. Îţi repet: plin de prejudecăţi; în acelaşi timp ai complexe de superioritate, priveşti lumea din jurul tău ca pe o mare de furnici, în care tu vrei să te situezi ca un uriaş, însă nu uita că oricine are un călcîi al lui Ahile.
- Eşti lipsită de feminitate, Silviana.
- Ce te determină să zici asta?

---

[9] Berkley George (1685 – 1753), filozof şi teolog irlandez, reprezentant al idealismului subiectiv.
[10] Hegel Georg Wilhelm Friederich (1770 – 1831), filozof german, reprezentantul principal al filozofiei clasice germane. Autor al unui sistem idealist obiectiv.

- Deoarece în loc să facem o plimbare romantică printr-un parc, noi purtăm o asemenea discuţie.

- Poţi să ai o fire plină de romantism, dar sînt situaţii în viaţă cînd e mai bine să priveşti totul cu realism. Oricît de dur ar părea.

- Însă nu cu un realism cinic, aşa cum ai procedat tu cu mine.

- Confunzi valorile, Liviu. Tu îţi imaginezi că adevărurile al căror sens nu îl înţelegi sau nu îl accepţi nu există. Te-nşeli. Astea sînt cele mai periculoase pentru tine, deoarece dacă te-ai învăţat să-ţi duci viaţa numai după adevăruri convenţionale, deseori perimate, eşti un tip rămas în urmă. De exemplu, tu nu accepţi ideea că o femeie poate fi independentă şi se poate realiza prin ea însăşi, prin propriile ei forţe. Ei, şi ca să revenim la ce ziceai despre discuţia noastră, sînt convinsă că decît una cu dulcegării învechite, asta a fost mult mai interesantă, dar mă văd obligată să punem aici punct, deoarece într-un sfert de oră trebuie să ajung la cabinet.

- Aşa-ţi petreci duminica?
- Doar cînd e nevoie, iar azi e.
- Atunci, hai cu mine. Stau în Floreasca şi te las chiar unde zici tu că mergi. Ştiu că ai cabinetul în apropiere de casa mea. Aşa am ajuns acum patru ani pacientul tău – ai fost colacul de salvare...
- Mersi!

- Te aştept să mergem. Credeam că n-ai să ai curajul să te urci în maşina mea, după „amicalul” de azi!

- Ha, ce apreciere drăguţă! Eu am spus „mersi” pentru ideea cu „colacul de salvare”. În rest, nu-i nevoie să te deranjezi.

- Bine... Pînă la urmă, totuşi să ştii că „amicalul” m-a deconectat, dintr-un punct de vedere.

- Pe mine m-a edificat, în toate sensurile!
- Ţi-am făcut aşa o impresie groaznică?
- Am spus că m-a edificat, nu că m-ar fi speriat.
- Eşti nemaipomenită, Silviana!
- Şi asta-i doar partea văzută a icebergului!
- Să mă bucur sau să mă sperii?
- Nici una, nici alta. Află doar că într-o zi, presimt că-mi voi lua revanşa...

Atunci, o singură dată l-am minţit pe Liviu, cînd i-am zis că mă voi duce în acea duminică la cabinet. Am făcut-o, deoarece întîlnirea cu el părea să reprezinte finalul unei relaţii ce nu avusese parte nici măcar de un început, dar ajunsese la sfîrşit, deşi...

&

& &

Uneori, Adriana Filip avea dreptate cu mine - nu trebuia să-mi mai petrec vara acasă, renunţînd iarăşi la vacanţă. Şi deoarece simţeam nevoia unei evadări, am închiriat, pentru luna iulie, o căsuţă pe malul mării. Primele două săptămîni au fost un vis - doar eu, marea şi plaja pustie, în acele locuri retrase. Numai că proviziile mele se terminaseră şi m-am văzut nevoită să mă duc la Neptun, pentru a face un tur al magazinelor de specialitate. De fapt, nu mă interesau decît semipreparatele, dulciurile şi băuturile răcoritoare, aşa încît ar fi fost cazul să termin destul de repede, dar după o zi de hoinăreală în cea mai frumoasă staţiune de pe Litoral, m-am decis să cinez într-un restaurant cu specific chinezesc. Deja se înserase, iar lampioanele aprinse pe mese răspîndeau lumini colorate. Nu eram o gurmandă, însă am rămas mai bine de trei ceasuri, gustînd pe rînd cîteva feluri delicioase de mîncăruri cu nume orientale. Apoi, văzînd că este aproape ora unu, m-am grăbit să plec, deoarece trebuia să prind o emisiune TV foarte interesantă, transmisă după miezul nopţii. În grabă, coborînd treptele spre parcarea de la subsolul clădirii, m-am lovit de un bărbat. Privirea tăioasă din ochii albaştri ca oţelul m-a speriat. Tipul era foarte furios şi avea toate motivele să fie – izbitura se soldase cu răsturnarea celor două cupe de îngheţată din mîinile sale pe costumul lui de haine, ce se transformase

dintr-un alb imaculat în ceva asemănător cu o pictură de Salvador Dali[11]. Pentru mine a fost mai uşor – doar jacheta fusese compromisă, însă am putut renunţa imediat la această piesă vestimentară, rămînînd în bluză şi fustă. Văzîndu-mi reacţia, pe necunoscut l-a bufnit rîsul:

- Ha, ha, în cazul meu, ce propui ca ţinută de seară – slip şi cravată?

- Te rog să mă ierţi! E clar că n-am vrut, zău că da!

- Bine, bine, eu te iert, dar răsfăţata de fiică-mea, care vroia neaparat îngheţată asortată, pentru care m-a trimis special la Gelateria de vis-a-vis, nu cred că mă va înţelege. Nici nu pot să apar astfel în restaurant... Ce facem?

- Cum adică „ce facem?”!? Nu-i de-ajuns că mi-am cerut scuze într-un mod cît se poate de politicos, şi de fapt, nu-i exclus ca tu să fii de vină, fiindcă mi-ai stat în cale?

- Eşti culmea! Acuma întorci evidenţele împotriva mea? Nu-i corect.

- „Evidenţele împotriva mea”! Adică a ta. Ce caraghios sună! Nu cumva vrei să-mi citeşti şi drepturile?

- Hai, hai, lasă, am greşit amîndoi, şi-apoi nu o să-mi cer iertare pentru felul de-a vorbi; e-o deformaţie

[11] Salvador Dali – pictor spaniol. Unul dintre principalii reprezentanţi ai suprarealismului.

profesională la mijloc. Asta-i explicaţia, da' nu-i nimic, important este să salvăm situaţia.

- Şi ce pot eu să fac pentru asta?
- S-o chemi aici pe Roxana!
- Adică pe „răsfăţată”?
- Ai ghicit.
- Unde-o găsesc şi cum arată?
- E sus, pe terasa restaurantului chinezesc.

Este o puştoaică blondă, de 14-15 ani, cu un păr foarte lung. Stă la una din mesele de lîngă fîntîna arteziană.

- Mă descurc eu într-un fel. Ziceai că o cheamă Roxana. Aşa-i?
- Da.

Pe Roxana am găsit-o imediat. La început nu a avut încredere în mime, spunîndu-mi că „şi în cele mai proaste filme poliţiste, răpitorii de meserie nu procedează astfel, în văzul lumii, deoarece un procuror şi fiica lui nu trec neobservaţi, indiferent unde”. Am dedus că posesorul costumului „stil Dali” trebuie să fie procuror, ceea ce nu m-a împiedicat s-o muştruluiesc puţin pe tînăra domnişoară pentru manierele ei. Pînă la urmă, am ajuns amîndouă în parcarea de la subsol, unde alături de un „MERCEDES 600” ne aştepta, îmbrăcat de această dată în trening, tatăl Roxanei.

- Ah, s-a rezolvat, deci. Ai avut dreptate cînd mi-ai spus că te vei descurca. Totuşi nu-mi închipuiam că şi cu Roxana. Mulţumesc!

- Ei, nu-i nevoie, după ce ai păţit din cauza mea... Îmi pare rău pentru seara voastră!

- Chiar, Toni! Nimereşti o turistă zăpăcită, „din cauza” căreia n-am idee cum de-ai ajuns în halul în care te afli acum, fiindcă de lîngă mine ai plecat în bună stare, şi eu nu cred o iotă din toată povestea cu îngheţata, da’-n fine, eşti adult şi poţi să-ţi rişti pielea cît ai chef, oricum, mie mi-aţi stricat seara. Şi ca să fie tacîmul complet, tu îi mulţumeşti! Perfect – am un tată care se poartă de parcă ar fi îmblînzitor de porumbei, sau mai bine, de porumbiţe! Auzi! Şi nu criminalist. E ridicol.

- Roxana, fii cuviincioasă, ai întrecut măsura!

- Nu-mi fă tu observaţie din cauza ei! Şi cu cine să fiu cuvincioasă? Cu trăsnita asta în fustă mini, care-ţi pregăteşte cine ştie ce înscenare?

- Roxana, ţine seama că sînt tatăl tău şi că nu-ţi permit astfel de ieşiri. Urcă imediat în maşină! Plecăm acasă.

Apoi, întorcîndu-se, necunoscutul mi se adresă:

- Iartă-mă pentru grosolăniile fiică-mi şi pentru că nu m-am prezentat, ceea ce tot o grosolănie este: mă cheamă Anton Şerban.

- Iar pe mine, Silviana Vlad. Te rog să nu o mai cerţi pe Roxana din cauza mea. Probabil că arăt ca o turistă zăpăcită, dacă am „atacat” un procuror aflat în vacanţă...

- „Atacat”! Ha, mă faci să rîd! Iar eu, nici măcar nu-s în vacanţă; locuiesc în Constanţa şi am reuşit să scap doar cîteva ore în această sîmbătă seară...

- Cu final ratat, datorită mie!
- Îţi faci reproşuri inutile. Roxana e autoarea fiascoului, deşi eu port vina – nu i-am reproşat la timp ceea ce trebuia.
- Las’ că adineauri ai fost destul de dur cu ea.
- O merita din plin.
- Ei, uită şi iartă!
- Aşa-mi zic mereu – să uit eu pentru ca ea să sufere mai puţin. De mică a crescut fără mamă şi am încercat să suplinesc această absenţă, iar ea...

- Nu-i nevoie s-o scuzi pe Roxana. O înţeleg, e şi la o vîrstă dificilă, deci trebuie şi mai mult ajutată. Uite, ca să nu-şi imagineze că sînt o turistă complet trăsnită, ce vrea să-i acapareze tatăl, pe care sînt sigură că-l iubeşte enorm, eu voi dispărea. Bună seara!

- Sărut mîna, Silviana!

&

După încă două săptămîni, luna iulie s-a sfîrşit şi o dată cu ea şi clipele mele de odihnă. Întoarsă la Bucureşti, mi-am reluat activitatea la cabinet, încît nu prea aveam timp de nimic altceva, decît de pasiunea

mea pentru scris, care mă obligase să renunţ la vizite şi week-end-uri. Totuşi peste cîteva zile era ziua de naştere a mamei, şi urma să plec la Timişoara. Deja mă preocupa cadoul ce trebuia să i-l fac. Îi ştiam prea bine gusturile în materie de parfumuri, aşa că, în primul rînd doream să-i cumpăr neaparat un flacon de „BOUCHERON”. Celelalte surprize speram să le descopăr mai uşor decît acest faimos parfum, care lipsea din cele mai elegante şi pretenţioase magazine ale Bucureştiului. M-am hotărît să procur „celelalte surprize”. Luînd la rînd cîteva buticuri de lux, mi-a apărut în cale o firmă mare cît vitrina, pe care scria „LA BELLE DAME”. Intrînd, am rămas plăcut surprinsă de aranjamentul raioanelor ce expuneau mărfuri în exclusivitate franţuzeşti, şi nu doar atît, dar s-au dovedir a fi de cea mai bună calitate. Atenţia mi-a fost atrasă de micul stand ”CARON”, şi deoarece eu foloseam numai această marcă de pudră pentru ten, i-am cerut vînzătoarei o cutie cu „CARON - MYSTERIEUX”. Şansa nu mi-a surîs, în magazin neexistînd ce doream, dar politicoasă, vînzătoarea m-a invitat să revin săptămîna următoare, după ce şi-a notat numele produsului solicitat de mine. În spatele meu stătea un bărbat, care am bănuit că-şi aştepta rîndul, însă el a intervenit în discuţie, adresîndu-i-se tinerei ce-şi servea cu promptitudine clienţii:

- Domnişoară, „MYSTERIEUX” se scrie cu „Y”...

Din pură curiozitate m-am întors către el.

- Ah, Anton Şerban, tu erai deci corectitudinea în persoană! Bună seara!
- Sărut mîna, Silviana!
- Ce faci? Ce cauţi într-un magazin destinat sexului frumos? De fapt, cred că eşti un cuceritor galant, în căutare de ceva deosebit pentru iubita ta. Dar devin de-a dreptul indiscretă...

- Nu, nu! Sînt în trecere prin Bucureşti, iar Roxana, pe care ai cunoscut-o şi îţi poţi imagina cu uşurinţă cît este de răsfăţată, s-a obişnuit ca de fiecare dată cînd mă întorc dintr-o delegaţie, să primească de la mine cîte un cadou, grozav dacă e posibil, şi m-am gîndit că aici este locul ideal să găsesc ceva pe măsură. În orice caz, e bine să afli că de multă vreme mă întrebam de ce eşti atît de misterioasă, şi sigur că nu se datorează doar pudrei „CARON MYSTERIEUX”, ci firii tale!

- Probabil, dar o femeie dacă nu are şi mister în ea, atunci nu mai e femeie, însă nu asta-i important pentru tine. Mai bine zii ce i-ai luat Roxanei!

- O trusă de machiaj, nişte eşarfe de mătase şi o vestă de piele. Cum ţi se pare?
- La 14 ani, un asemenea cadou ar trebui să te facă să sari în sus de bucurie, iar tu să apari în ochii ei ca un tată de gaşcă! Nu-i aşa?
- Da, va fi încîntată, precis! Hai, să mergem, dacă şi tu ai terminat cu cumpărăturile.

- Ai dreptate, gata, am cheltuit destul pentru o după amiază. Hei, Anton, să nu spui „nu”, dar am impresia că şi ţie îţi place îngheţeta asortată, nu numai Roxanei. Aşa-i?

- Vai, da, Silviana! Ce nostimi am fost atunci!

- De acord, însă azi nu se va întîmpla la fel, deoarece vom căuta un loc la cofetăria de alături, unde o să ne aşezăm la o masă şi promit să nu mai răstorn vreo cupă de îngheţată! Nu de alta, dar aici n-aş avea nici măcar scuza că sînt o turistă grăbită...

- Chiar, tu ce faci prin Bucureşti?
- Sînt unul din sufletele care trăiesc în acest oraş.
- Nu te fericesc.
- Ai destule motive. Aşadar, acceptă invitaţia mea la o îngheţată, pînă nu ne înghite pe amîndoi tumultul capitalei.

Am rămas cu Anton pînă tîrziu pe terasa cofetăriei, iar dacă atunci cînd ne-am întîlnit în magazin ram aproape doi străini, după lunga noastră conversaţie puteam spune, fără să exagerez, că aveam toate şansele să devenim foarte buni amici.

- Silviana, nu bănuiam că meseria mea poate avea şi aspecte plăcute, dar mulţumită cazului pentru care am venit în Bucureşti, ne-am revăzut. Altfel, cine ştie cînd s-ar fi întîmplat, dacă s-ar fi întîmplat vreodată... Şi

deoarece eu mai stau trei zile, te rog să ieşim împreună, mîine. Doar e duminică şi sper că ai timp.

- Accept invitaţia cu plăcere.
- Vom merge şi la petrecerea organizată de către sora mea, Ina Pascal.
- Ah, da! Deci, Ina Pascal este sora ta!?
- Spre norocul meu, da. În afara faptului că e un om minunat şi m-a ajutat în cele mai grele momente ale vieţii, tot ea m-a sprijinit şi financiar. Cum crezi altfel că un procuror român şi-ar permite, cinstit fiind, să ţină o maşină atît de luxoasă ca MERCEDESUL pe care-l ştii? Mi l-a făcut cadou Ina, de ziua mea.

- Frumos cadou, n-am ce zice! Ei, da' vorbeşte-mi despre Ina, doar ai ce zice!

- Într-adevăr! Ina se crede cea mai grozavă femeie de afaceri din România, iar la „întrunirile" ei ai ocazia să întîlneşti fel de fel de personalităţi, dar dacă nu preferi asemenea recepţii simandicoase, te înţeleg. Aşadar, spune „nu" atîta timp cît nu-i prea tîrziu!

- Voi face faţă, nici o grijă! Însă există o problemă – mîine particip la înregistrarea unei emisiuni TV, în care mi se va lua un interviu, ţine-te bine, despre condiţia femeii, aşa cum percep eu aspectul, la sfîrşitul acestui mileniu!

- Şi cum poate să ne afecteze asta programul nostru? Ai intenţia să faci dezvăluiri senzaţionale ce vor schimba cursul vieţii normale?

- Anton, te rog, nu glumi! Mă gîndeam doar că eu nu ştiu la ce oră termin, încît o să-ţi dau numerele mele de telefon, iar în eventualitatea că nu termin la timp, stabilim cum vom proceda.

- Sigur că da. Cel mai tîrziu, trec să te iau de acasă, pe la 8 seara.
- Dar nu ţi-am spus adresa mea!
- O aflu eu. Nu degeaba sînt procuror.
- Bine. Pe mîine, deci! La revedere!
- Noapte bună, Silviana!

&

& &

partea a II-a

Ultimul deceniu al secolului XX a reprezentat un boom[12] al afacerilor economice. Totuşi nu erau mulţi români care să-şi estimeze averile la cîteva sute de milioane de dolari. Dar Ina Pascal se număra printre cei puţini, care-şi permiteau s-o facă, încît nu degeaba ea singură se considera „cea mai grozavă femeie de afaceri din România”.

Exteriorul casei nu se deosebea de clădirile învecinate, însă ineriorul era, probabil, unic în Bucureşti. Living-ul, cu suprafaţa aproximativ cît aceea a unui teren de tenis, avea parchetul din lemn de trandafir acoperit cu un imens covor persan original. Pe pereţii încăperii stăteau expuse pînze de Rembrandt[13], Delacroix[14], Botticelli[15] şi Degas[16]. La fel ca şi picturile ce se alăturau în stiluri diferite, mobilierul combina diverse garnituri, în genuri potrivite însă, oferind o ambianţă cu totul şi cu totul deosebită. Obiectele din această cameră uriaşă fuseseră alese din cataloage de artă, bine studiate, aranjate apoi cu scopul de a frapa. De fapt, aici frapa orice, dar în special personalitatea Inei Pascal, care-şi lăsase amprenta în tot ceea ce vedeai în jur.

[12] boom (engl.) = avînt
[13] Rembrandt Harmensz van Rijn (1606-1669) – pictor şi gravor olandez
[14] Eugene Delacroix (1798-1863) – pictor romantic francez
[15] Sandro Botticelli (1444 -1510) – pictor renascentist italian
[16] Edgar Degas (1834 – 1917) – pictor impresionist francez

Auzisem de Ina Pascal, de operaţiile ei estetice care au făcut-o să arate de cel mult 45 de ani, chiar dacă deja împlinise 60. Anton îmi povestise tragedia prin care a trecut această femeie, cînd în 1984 soţul ei, Gerard Pascal, un mare magnat al presei occidentale, s-a sinucis la aflarea veştii că suferă de boala Alzheimer[17]. După o perioadă de declin, imperiul clădit de el a renăscut numai şi numai datorită Inei, româncа ale cărei idei geniale au uimit nu doar întreaga Franţă, unde îl urmase pe Gerard, ci o întreagă lume. Apoi, în 1991, Ina Pascal s-a întors în propria-i ţară, adaptîndu-se cu rapiditate noilor condiţii ce i-au permis să-şi pună în aplicare planurile sale.

Din living se ieşea direct în grădină. O parte dintre invitaţii la petrecere respira aerul serii de vară, în timp ce alţi oaspeţi puteau fi văzuţi în marea încăpere. Cînd am ajuns eu şi Anton Şerban, ne-a întîmpinat o femeie frumoasă şi strălucitoare. Înainte de a afla cum o cheamă, ştiam că este sora lui Anton – amîndoi aveau ochii la fel de albaştri.

- Bun sosit, porumbeilor! Dragă Silviana... Vai, Anton, sper că nu am făcut vreo gafă! Ea este Silviana Vlad, despre care mi-ai vorbit o zi întreagă, aşa-i?

- Da, sis[18], numai că tu, acum, divulgi secretele pe care ţi le-am încredinţat!

---

[17] boala Alzheimer – formă de demenţă presenilă

[18] sis (engl.) – prescurtarea de la subst. “sister”(engl.) - soră

- Ei, şi!? În fond, Silviana trebuie să ştie că de ieri, de cînd ai revăzut-o, nu te interesezi decît de ea.

Cîteva clipe, m-am simţit ca o marionetă pe care un păpuşar iscusit o manevrează cum vrea el, încît mi-am zis că tăcerea nu-i întotdeauna de aur:

- Ah, Ina, dar fratele tău avea tot dreptul să pună o grămadă de întrebări despre mine, avînd în vedere că numai circumstanţele în care ne-am cunoscut, la Mare, l-au pus pe gînduri! Doar la început, şi nepoatei tale i-am dat impresia c-aş face parte dintr-o bandă de răpitori! Deci nu văd din ce motiv el nu ar fi curios! Iar dacă spui că ţi-a vorbit atît de mult despre mine, s-ar putea să fie o simplă deformaţie profesională, mai ales că la mijloc am înţeles că ar fi şi nişte secrete, dar ca să nu vă supăr ca frate şi soră, eu nu vreau să le cunosc. Însă aveţi grijă: cine ştie mai puţin trăieşte mai mult, deci nu încercaţi să aflaţi chiar tot despre mine, că nu-i bine!

- Anton, îmi place invitata ta! Are simţul umorului şi-i o dulce! Acum vă las singuri. Iertaţi-mă! Amestecaţi-vă prin mulţime, pe aici găsiţi orice vreţi. Eu trebuie să mă duc înaintea unui invitat foarte, foarte important, deşi nu pentru toată lumea contează la fel de mult un senator...

O strîngere de mînă şi un zîmbet au fost suficiente ca să-l convingă pe Liviu Ralea să rămînă împreună cu David Eftimiu:

- Salut, domnu’ senator! Cînd mi-a spus Vladimir Sebastian că vei veni astă seară la petrecerea Inei, nu l-am crezut.

- Eh, atît a insistat gazda noastră, încît nu puteam s-o refuz, mai ales după donaţia pe care a făcut-o pentru partidul meu. Sper, însă, că voi reuşi să mă strecor nevăzut printre atîta lume.

- N-ai şanse; deja o zăresc pe Ina îndreptîndu-se către noi, deci automat vei deveni „invitatul numărul 1”! Prezenţa mea devine incomodă, aşa că o să dispar...

Pe terasă, un bărbat îmbrăcat foarte elegant îl chemă mai mult şoptit pe cel cu care Liviu schimbase cîteva vorbe:

- David, vino încoace!
- Ah, Vladimir, chiar mă întrebam unde eşti!
- Exact în spatele tău. Şi să ştii că nu mi-a plăcut scurta ta conversaţie cu Ralea. De ce i-ai zis că de la mine ai aflat despre invitaţia pe care i-a făcut-o Ina?
- Şi ce dacă?
- De ce să baţi toba că eu şi Ina...
- Aiurea! Te simţi tu cu musca pe căciulă, dar oricum nu-i un secret că eşti ceva mai mult decît avocatul casei pentru doamna Ina Pascal. Dacă te-a deranjat aprecierea mea legată de „invitatul numărul 1”, te rog să mă scuzi! Vroiam numai să-l „perii” un pic pe Ralea.

- De Ralea crezi că-mi pasă mie?! Eu nu vreau s-o supăr în vreun fel pe Ina şi de aceea prefer să nu se

discute despre noi doi ca fiind împreună. E dorinţa ei, iar eu sînt dator s-o respect.

- Ha! Ce te preocupă asemenea amănunte? Sînteţi majori, poate chiar prea mult, singuri pe lume, nu vă rămîne decît să vă consolaţi reciproc!

- Cît eşti de insensibil, măi David! Dorinţa femeii iubite este sfîntă pentru mine; e ceva foarte delicat la mijloc, dar tu nu poţi înţelege asemenea sensuri, deci nu mă mai mir de recomandările tale.

- Mda, probabil că nu sînt capabil să înţeleg sufletele sensibile... Ei, da' amicul nostru, Raoul Athanasiu, ce părere are? Hei, Raoul nu te-ai mişcat toată seara din pragul uşii. Vino lîngă noi şi zii ceva pînă nu ajung la concluzia că ţi-ai pierdut graiul.

Cel căruia i se adresase David era un bărbat între 35 – 40 de ani, cu alură de fost baschetbalist.

- Într-adevăr, Raoul, parcă eşti un sfinx. Dacă te-a supărat cumva David, eu te înţeleg, însă nu-mi spui tu mie, bătrînului Vladimir, confesorul inimilor sfărîmate, la cine te uiţi aşa fix de vreo douăzeci de minute şi nu scoţi o vorbă?

Şi ca printr-o minune, cînd „sfinxul” a început să vorbească, ochii lui negri şi pătrunzători păreau două făclii aprinse:

- Dragilor, veţi afla amîndoi. Sînt cît se poate de uimit de Anton Şerban şi doamna cu care a venit. Au intrat adineauri.

- Da, într-adevăr! Hei, Vladimir, tu care ştii tot ce se întîmplă în casa Inei, vrem să auzim de la tine numele necunoscutei. Nu mă mai fă insensibil, dar spune-ne cine-i!

- Cine-i cine? Întrebă nelămurit Vladimir Sebastian.

- Recomandările mele rămîn fără ecou în faţa ta, văd că aceeaşi soartă au şi întrebările puse de mine. Mă antipatizezi în seara asta?

- David, nu eşti normal, zău că da! Pur şi simpu nu ştiu.

- Hei, hei, nu vă mai chinuiţi minţile obosite! Răspunse cu rapiditate Raoul. Aceea este viitoarea mea soţie!

- Hopa! S-ar zice că nu ţi-e străină tipa! Auzi, soţia lui!? Da' ascuns mai eşti! Să nu scapi o vorbă pînă acum că te însori?! Nouă să nu ne spui, celor mai buni prieteni ai tăi?

- David, iartă-l! Raoul a ţinut în secret ca să nu-i sufle cineva mireasa, deşi încep să am unele îndoieli cu privire la fidelitatea ei... De ce a apărut astă seară la braţul lui Anton?

- Nu contează, Vladimir! În momentul acesta, important este să aflăm cum o cheamă. Ne mai fierbi mult, Raoul?

- Băieţi, cu riscul de a vă decepţiona, habar n-am!

- Raoul, s-a terminat cu gluma. David are

dreptate; ne mai fierbi mult?

- Pe cuvîntul meu de onoare că încă nu-i ştiu numele actual; pe cel viitor, da – doamna Raoul Athanasiu. Şi nu glumesc deloc atunci cînd e vorba de treburi serioase, iar invitata care a sosit cu Anton Şerban e viitoarea mea soţie.

- Tu nu eşti, dar poate că ea-i deja căsătorită.

- Pentru mine, ăsta-i un amănunt lipsit de importanţă, deşi ar complica un pic lucrurile... Însă mă voi căsători cu ea, fie ce-o fi!

- Măi, ce e, ce nu e, totuşi ar trebui să faceţi cunoştinţă. Aşa cred. Respectă un pic uzanţele!

- Lasă-mă, David, sînt prea emoţionat acum. Îţi dai seam? Tocmai mi-am descoperit soţia!

- Ba nu te las deloc! Tu şi emoţionat în faţa unei femei?! Haida-de! Te ştiam un dur, încît nu mi închipuiam să ai asemenea reacţii. Parcă aveai şi nişte principii foarte clare în ceea ce priveşte situaţia matimonială a unui bărbat. Nu de mult chiar mi-ai spus că independenţa joacă un rol favorabil în viaţa ta, deoarece îţi dă o siguranţă de negăsit altfel, permiţîndu-ţi oricîte aventuri vrei cu sexul frumos. Cum de te-ai răzgîndit?

- Probabil că fiecare dintre noi are o latură romantică, iar dragostea adevărată o face să iasă la iveală. Ceea ce înseamnă că aici e vorba de dragoste adevărată. Cît despre independenţa mea, am apreciat-o pînă azi, dar o asemenea femeie ar putea în orice

moment să-mi spună că fiecare dintre noi are dreptul la independenţă, deci şi ea. Asta ar însemna să mi-o închipui în braţele altcuiva şi credeţi-mă că aş turba numai la un astfel de gînd, încît numai căsătoria rămîne ceva sigur în cazul de faţă, deoarece pare a fi genul de femeie care nu poate aparţine decît unui bărbat. Iar acela voi fi eu.

- Bine, Raoul. Ai ascultat părerea lui David, care ţi-a vorbit ca prieten, dar fii atent şi la recomandările mele, şi ca avocat îţi vorbesc, nu numai ca prieten, spunîndu-ţi că am văzut destule procese de partaj între foştii soţi, deci te voi întreba dacă eşti dispus să-ţi înjumătăţeşti averea, oricît de mare a ajuns ea.

- Vladimir, tu judeci omul numai prin prisma profesieie tale? Nici nu m-ai văzut însurat şi m-ai şi divorţat? Ce te-ai face dacă ai fi călău? I-ai condamna pe toţi la moarte, ca să ai tu materie primă?

- Sigur, Vladimir, lasă-l pe Raoul! El are dreptate. Vrea să se însoare, s-ar părea că şi-a găsit consoarta, e hotărît. Noi îi urăm noroc! De restul vorbim mai tîrziu. Deşi, dacă mă uit mai atent la doamna în cauză, parcă aş cunoaşte-o... Ah, da! Am văzut-o chiar azi într-o emisiune la televizor. Şi m-a enervat la culme! Tipa este medic, se îndeletniceşte şi cu scrisul, da’ ce-i mai interesant, una peste alta, e că îşi imaginează că femeile sînt mai deştepte decît bărbaţii. Însă nu contează, zic eu. În fond, fiecare are voie să creadă ce pofteşte, cu condiţia să nu întreacă măsura. Oricum, îmi închipui,

dragă Raoul, că pentru a o cuceri, vei avea nevoie de argumente forte şi o tactică foarte sofisticată.

- Nu-ţi fă griji pentru mine, David! Mă voi descurca eu. Noaptea e un bun sfătuitor, şi de-abia mîine voi trece la acţiune!

&

& &

În fiecare dimineaţă, cu excepţia zilelor de sîmbăta şi duminică, mă trezeam la ora şase. În acest fel îmi rezervam suficient timp pentru un duş tonifiant, iar apoi un mic dejun care trebuia să-mi încarce rezerva de energie. Totuşi după petrecerea de la Ina mă simţeam cam obosită, încît aş fi lenevit în pat cel puţin pînă la prînz, însă era luni şi treburile unei noi săptămîni nu puteau aştepta. Dar la a doua cană de cafea m-am trezit de-a binelea.

Ieşeam pe uşă cînd a sunat telefonul. Nu-mi plăcea să mă întorc din drum, totuşi gîndindu-mă că poate fi vreo problemă urgentă la cabinet, m-am întors şi am ridicat receptorul:

- Alo, da...
- Bună dimineaţa! Doamna doctor Silviana Vlad?

- Exact. Cine sînteţi şi ce s-a întîmplat?
- S-a întîmplat că m-am îndrăgostit de dumneavoastră...
- Ha, ha, interesant, doar totu-i posibil pe lumea asta! În orice caz, ascultă, domnule, eu nu am timp de glume, mai ales proaste şi în special de la persoane necunoscute, aşa că...

- Da, e drept că nu mă cunoaşteţi, însă jur că nu-i o glumă; nu mi-aş permite una ca asta nici într-o mie de ani! Vă rog ascultaţi-mă! Vă implor! Nu-mi închideţi telefonul!

- Dacă insistaţi atît!

- Numele meu este Raoul Athanasiu. Am fost aseară la petrecerea Inei Pascal; ea mi-a spus cum vă cheamă.
- Mă rog! Şi ce-i cu asta?
- Uitaţi, nu mai sînt în stare să zic nimic. Tocmai de ceea ce mă temeam cel mai tare. De reacţia dumneavoastră.

- Atunci, deşi nu ne cunoaştem şi vă este frică de mine, din ce motiv discutăm acum? Eu nu pricep nimic! Haideţi, gata cu gluma, zău că da!

- Dar nu-i o glumă! Permiteţi-mi să vă explic.
- Ei, da. Ascult.
- Nu-i simplu deloc. De aceea vă rog foarte mult să primiţi invitaţia mea pentru diseară, la cină. Sau nu, la prînz, chiar. E mult mai corect, atît pentru dumneavoastră, care îmi închipui că nu acceptaţi să vă

întîlniţi cu necunoscuţi, în special seara, cît şi pentru mine, deoarece nu mai am răbdare...

- Ha! Nu ştiu cum, însă aţi reuşit să mă binedispuneţi!
- Înseamnă că sînteţi de acord?
- Nu, nu, nici pomeneală!
- Groaznic, înseamnă că totul s-a sfîrşit cu acest „nu” nemilos. Dar nu e rău să mai reflectaţi. Din nou vă implor! Nu-mi spuneţi nimic acum. Vă sun peste o oră.
- Nu voi fi acasă.
- Ştiu. Vă caut la cabinet. Am toate numerele dumneavoastră de telefon.
- Insistaţi inutil, vă dau imediat răspunsul. Decizia mea este totuşi luată!
- Lăsaţi-mă 60 de minute, în care nu voi înceta să sper, ori o să simt gustul amar al acelui „nu”...
- Bine. Trebuie să închid; e tîrziu. La revedere!
- Sărut mîna!

Mi-am dat seama că această conversaţie telefonică poate fi o simplă farsă, şi încă una de proporţii, încît nici nu mă mai gîndeam dacă şi în realitate exista vreun Raoul Athanasiu, cînd am ajuns la cabinet. Spre surprinderea mea, în holul de la intrare, pe culoare şi în camera de consultaţii erau zeci de aranjamente florale, iar alături de ele, foarte multe buchete cu trandafiri. Dar nici un indiciu din partea cui şi către cine. Imediat mi-

am chemat asistenta, încercînd să aflu de la ea ce se petrece:

- Angela, tu ai idee, s-a deschis vreo „Florărie” în incinta cabinetului meu, sau ce se întîmplă?

- Vai, doamnă doctor! Toate minunăţiile astea sînt pentru dumneavoastră!

- Cine le-a adus?

- Încă de la ora şapte sînt aici. Au venit cîţiva comisionari cu ele. Cine i-a trimis, nu ştiu. Oricum, la „destinatar” am semnat eu în dreptul numelui şi scria clar „Silviana Vlad”.

- Mda, bine, hai să le dăm afară şi am să mă lămuresc mai tîrziu ce s-a întîmplat. Doamne, cîte flori sînt aici! Te şi sperii!

După ce am desfiinţat sera improvizată, m-am aşezat la birou ca să-mi caut agenda cu programul zilei. Pe ea am găsit un trandafir roşu, alături de care era un bilet. Cînd am văzut numele cui era scris pe el, am zîmbit. Imediat a sunat telefonul:

- Da, da, ştiu! O mare de flori ar trebui să trezească în mintea unei femei numai gînduri bune, totuşi află, Raoul Athanasiu, că trandafirul ar fi fost îndeajuns. Şi oricum, mi-l puteai oferi mai tîrziu. Parcă am reţinut că la prînz trebuie să ne întîlnim...

- Oh, îţi mulţumesc din suflet, Silviana, pentru faptul că te-ai răzgîndit!

- Deşi e un gest cam imprudent din partea mea, nebunesc aş zice, de la început mă hotărîsem să-ţi

accept invitaţia, însă nu ai avut răbdarea să mă asculţi pînă la capăt, mai devreme, apoi mi-am zis că nu-i decît o glumă.

- Vai de mine, nu mi-aş permite aşa ceva niciodată! Spune-mi, unde doreşti să mergem?

- Hm, nu ştiu, oricum, prefer un loc cu multă lume. Şi fiindcă a fost ideea ta, va trebui să propui.

- Atunci, la „CHARLES”. E bine?
- Da, după ora 14. Voi încerca să nu întîrzii prea mult, însă am o zi aglomerată şi va fi nevoie să mă aştepţi.
- Te aştept cît vrei tu, numai să vii.
- Dacă am promis, voi fi acolo. La revedere!
- Pe curînd, Silviana!

Primul meu impuls a fost să o caut pe Ina, pentru a afla cîte ceva despre Raoul Athanasiu, bănuind că cei doi se cunosc, dar era abia opt şi jumătate dimineaţa, iar la acea oră probabil că Ina încă dormea, aşa că am renunţat. Urma să descifrez singură mesajul ascuns al lui Raoul Athanasiu.

De obicei, restaurantul „CHARLES” atrăgea multă lume, numai că atunci cînd am intrat eu, totul părea pustiu. Iarăşi m-am gîndit la posibilitatea unei farse, ce-i drept destul de costisitoare pentru cine a plănuit-o, dacă luam în considerare marea de flori

primite. Deodată însă, apărut un bărbat foarte înalt, care mi s-a adresat:

- Sărut mîna! Eu sînt Raoul Athanasiu...
- Ah, în sfîrşit, iată-l şi pe ultimul romantic dintre bărbaţi! E inutil să-ţi spun că eu sînt Silviana Vlad. Îmi imaginez că ştiai, deoarece nu cred că procedezi aşa cu persoanele complet necunoscute.

- Niciodată nu s-a mai întîmplat şi categoric nu se va repeta cu altcineva.

- De ce? Acum, că ai şi experienţă...
- He, he! Să luăm loc la o masă. Te rog, Silviana!
- Dar mi se pare că restaurantul este închis; nu văd pe nimeni.
- Pentru că sînt un romantic 100%, toate mesele au fost închiriate de mine, deoarece nu doresc să fim deranjaţi.

- Fantastic! Acest gest împreună cu cel de dimineaţă, mă refer la florile pe care mi le-ai trimis, sînt o demonstraţie de forţă financiară care crezi că mă poate impresiona?

- Nici nu vreau aşa ceva.
- Atunci, ce urmăreşti?
- Pentru început, să bem un pahar de şampanie, după care eu voi întreba, tu vei răspunde şi mai vedem...
- Bine, dacă ăsta-i protocolul, să-l urmăm !

Raoul Athanasiu devenise imprevizibil; după felul în care a decurs întîlnirea noastră, mă aşteptam să apară cel puţin doi chelneri cu sticle şi pahare, dar el s-a ocupat singur de aceste amănunte. Curios! Orice băutură alcoolică îmi displăcea, cu excepţia şampaniei albe, iar Raoul s-ar părea că ştia, deoarece cu asta m-a servit. După prima înghiţitură însă, aproape că m-am speriat şi am privit uluită fundul paharului:

- Ce se petrece, Raoul? Puteai să mă omori! Dacă înghiţeam drăcia asta de inel care s-a nimerit tocmai la mine?
- Hei, nu-i nici o „drăcie”! Este felul meu de a te cere în căsătorie.
- Halal fel, n-am ce zice! Tu visezi cu ochii deschişi ori nu ai habar pe ce lume trăieşti.
- Sînt îndrăgostit pînă peste urechi!
- Ba eşti... Eşti imposibil!? Mi se pare că ai întrecut orice măsură. Probabil că ai citit prea multe dintre romanele lui Danielle Steel, deoarece numai în ele întîlneşti asemenea scene stupide. Ah, Doamne, cum de m-am lăsat prinsă într-o astfel de capcană?!

- Silviana, te rog, dacă am greşit, iartă-mă! Tu eşti o femeie foarte deosebită, încît am vrut să fiu şi eu pe măsură. Măcar am încercat. Pentru asta nu merit să fiu aruncat în groapa cu lei! Ce zici, mă ierţi?

- Ce întrebare?! Uite ce, Raoul, noi trăim într-o lume al naibii de complicată, încît nu cred că-i bine să

încurcăm şi mai mult realitatea. De ce a trebuit să procedezi aşa cu mine, cînd puteai foarte simplu să-mi oferi doar o floare şi să stăm împreună de vorbă despre planurile noastre de viitor?

- Putem avea un viitor comun împreună?
- Ţi-am pus o întrebare şi mi-ai răspuns cu o întrebare; nu este corect.

- Aşa-i. Drept ar fi fost de la început să-ţi spun că eu m-am îndrăgostit de tine de cum te-am văzut şi n-a fost doar o iluzie, fiindcă atunci m-am hotărît, bineînţeles dacă vei dori şi tu, să-mi petrec restul vieţii alături de tine. Recunosc – florile, şampania şi inelul au fost o exagerare, dar crede-mă că au venit din suflet şi...

- Şi închirierea întregului restaurant! Nu uita s-o treci pe „lista neagră”. De fapt, tu ai vrut să mă dai gata din prima şi ţi-ai zis că mergi la sigur folosind metode „beton”. Am dreptate?

- Nici o clipă n-am gîndit astfel.
- Măi, să fie!
- Da, mie nu îmi place să fac lucrurile pe jumătate şi nu mă condamna dacă am încercat ca totul să fie minunat. Asta cred eu despre viaţă, că poate fi şi frumoasă, deşi „noi trăim într-o lume al naibii de complicată”, cum ai spus.

- Hei, să nu te mire modul meu de a vorbi, uneori mai colorat, dar asta sînt şi nu mă voi schimba pentru nimeni!

- Nici n-aş dori să fii altfel.

- Ba în momentul de faţă, cred că ţi-ar fi plăcut mai mult ca eu să fi băut cupa aceea de şampanie pînă la fund!

- Nu pot să neg. Şi fiindcă mai devrene pomeneai de posibilitatea unei discuţii despre planurile noastre de viitor, te voi întreba simplu: vrei să te căsătoreşti cu mine, Silviana Vlad?

- Nu-mi cere imposibilul, iar ca să-ţi dau acum un răspuns, nu pot.

- Măcar îmi dai speranţe?

- Da. Tot e ceva decît nimic, nu?

- Categoric. În orice caz, mă simt obligat să adaug: nu mă uita!

- Mănuşa duelului fiind aruncată, nu voi rămîne datoare!

- Dar noi doi nu ne vom duela niciodată, indiferent de răspunsul tău. Probabil că ai foarte multă dreptate, dar să ştii că nici eu nu greşesc. Deci, fiecare cu drepatea lui!

- Perfect! Şi apropo de planurile viitorului, apropiat de astă dată, lasă-mă pe mine să-ţi spun că pentru cîteva zile voi pleca la Timişoara, şi te rog să nu mă cauţi. Îmi imaginez că ai obţinut, probabil de la Ina, şi numărul meu de pe mobil, însă uită-l!

- Sună foarte categoric, încît mi-ar fi imposibil să nu-ţi respect dorinţa, deşi îmi dă fiori de spaimă la gîndul că poate este doar o manevră iscusită de a-mi spune că doreşti să dispar din viaţa ta.

- Nu crezi că am avea amîndoi de pierdut?
- Iată o remarcă de-a dreptul tonică pentru mine. Îmi spui din ce motiv te duci la Timişoara?

- Acolo stau părinţii mei, şi săptămîna viitoare e ziua de naştere a mamei.

- Să-i urezi „La mulţi ani!” şi din partea mea, chiar dacă nu mă cunoaşte. Iar ţie, Silviana, îţi mulţumesc şi numai pentru simplul fapt că ai fost de acord să mă asculţi.

- Au rămas destule semne de întrebare, încît discuţia noastră de-acum va trebui să continue cîndva.

- Aştept să te întorci şi să vină cît mai curînd acel „cîndva”...

Şi cu o privire tristă, bărbatul din faţa mea a reuşit să mă facă să pierd în cîteva clipe ceea ce eu clădisem într-o viaţă – siguranţa pe care ţi-o dă certitudinea că nimeni nu-ţi poate lua nimic dacă reuşeşti să nu te îndrăgosteşti...

&

& &

Era seară, tîrziu, cînd am sosit înapoi de la Timişoara. Băusem prea multă cafea pe drum şi ştiam că

nu voi putea dormi în acea noaptea. După ce am despachetat lucrurile, am făcut o baie cu multe săruri, care au avut darul de a-mi îndepărta oboseala. Apoi, mi-am preparat o ciocolată fierbinte şi m-am aşezat în faţa televizorului. Urmăream un thriller cu tentă psihologică, încît atunci cînd am auzit soneria de la intrare, am tresărit de spaimă. Prin „ochiul” micuţ al vizorului, l-am văzut pe Raoul stînjenit, uitîndu-se către uşa ascensorului, de parcă vroia să dea bir cu fugiţii. Am deschis imediat:

- Ei, „bună dimineaţa”, noctambulule! Puteai să mă ai pe conştiinţă, aşa de tare m-ai speriat, mai înainte. Ce-i cu tine la ora asta?

- Silviana! Eu, eu... Sincer să fiu, nici nu ştiu ce să mai zic!

- Atunci, să te ajut eu! Hai înăuntru, relaxează-te, simte-te bine şi spune-mi ce preferi să bei – whiski sau coniac?

- Da’ te pricepi să scoţi omul din încurcătură, îţi mulţumesc! Cred că un coniac m-ar ajuta să-mi înec necazul.

- Hm, ce-ai păţit?

- De ce mai întrebi? Parcă nu ştii?!

- Mda, sigur! Să vii neanunţat la o asemenea oră, la o doamnă, tu, care de eşti obişnuit să-ţi faci intrarea cu sute de flori, restaurante închiriate, inele-n pahare şi aşa mai departe...

- De ce nu m-ai iertat?

- Bine, bine, ce-a fost a fost. Dar acum?
- Acum ştiam la ce oră aterizează avionul de Timişoara în Bucureşti, apoi m-am plimbat vreo cîteva ceasuri pe sub geamurile tale...
- E clar, încă nu a murit romantismul! Mi te şi imaginez singur, în miez de noapte, pe strada pustie. Măcar puteai să stai în maşină!
- Hai, Silviana, nu rîde de mine!
- Nici în gînd.
- Află că frigul nopţii mi-a biciuit nervii întinşi la maximum şi fiindcă am văzut că nu stingi lumina, mi-am permis să vin aici. Pot fi iertat şi pentru asta?
- Avînd în vedere circumstanţele, da!
- Oh, este minunat!
- Totuşi îţi vei primi coniacul pe care ţi l-am promis, chiar dacă nu mai ai ce necaz să-ţi îneci în el, fiindcă „este minunat”! Aşa-i?

- Da! Şi poate c-ar fi momentul, Silviana, să continuăm discuţia pe care am început-o „cîndva” noi doi. Ce zici?

- Unde am rămas?
- La răspunsul tău la o anumită întrebare...
- Văd că nu uiţi amănuntele!
- Ha! Din cauza „amănuntelor” am avut cîteva nopţi de nesomn. Bine că n-ai stat şi mai mult plecată din Bucureşti, că eram gata să vin eu la Timişoara. Te rog, răspunde-mi mai repede!

- Dar, Raoul, tu nu crezi că te pripeşti? Aici e vorba de viitor, de ceva extrem de important pentru vieţile noastre, încît...
- Încît, răspunsul este „da” sau „nu”?
- Cît de nerăbdător eşti!?
- Nu mă condamna, însă prefer siguranţa în orice şi de fapt nu din acest motiv insist, ci pentru că sînt prea îndrăgostit de tine, deci ai un pic de milă şi nu mă mai chinui cu această aşteptare.

- De ce nu crezi că şi pentru mine „această aşteptare” nu-i cel mai plăcut lucru din lume? Dar ce să mai amestecăm atît vorbele, adevărul e că încă nu ştiu ce să-ţi spun, fiindcă nu mă pot decide ce să fac. Nu pot încă să zic „da”.

- Din ce motiv? Dacă nu mă iubeşti acum, o vei face cu timpul.

- Raoul, iubirea nu se învaţă ca un joc inteligent, ea se simte cu inima şi...

- Deci asta era! În inima ta nu-i loc pentru mine...
- Aici greşeşti. Îmi placi foarte mult, pot spune fără să mă îndoiesc vreo clipă că te iubesc...

- Atunci, este nemaipomenit! Înseamnă că avem amîndoi aceleaşi sentimente unul faţă de celălalt.

- Da, dar cît vor dura ele? Asta mă frămîntă.
- Din punctul meu de vedere, atît cît voi trăi, iar dacă tu nu eşti sigură de tine, te voi ajuta să vezi ce simţi într-adevăr.

- Ah, şi totul se petrece mult prea repede. Începe să-mi fie teamă.
- De ce ?
- De noi. Dacă ne înşelăm şi-i doar un foc de paie?
- Ţi-am spus că te voi ajuta să vezi ce simţi, şi-n tot acest timp, eu nu voi înceta să te iubesc la fel de mult. Silviana, ţi-am făcut declaraţii de dragoste, ceea ce poate părea demodat în ziua de azi, intenţiile mele de viitor le ştii. Ce ar mai trebui ca să te conving? Înţelege că te iubesc aşa cum nu mi închipuiam să mi se întîmple vreodată şi nu voi renunţa, pentru nimic în lume, la tine, în special acum, după ce mi-ai spus că mă iubeşti, deşi a urmat în afirmaţia ta un „însă”, care nu pare a prevesti nimic bun. Ce-ai vrut să zici? Există cumva cineva în viaţa ta, cineva care te împiedică să spui „da”?
- Ah, nu!
- Şi atunci?
- Nu ţi-a fost niciodată frică de riscul pierderii propriei tale independenţe?
- Cred că nu m-a preocupat ideea asta.
- Fiindcă n-a fost nici un motiv s-o faci. Dar eu sînt obligată să ţin seama de ea.
- Mai concret, ce vrei să zici?
- Că eu voi rămîne mereu eu, chiar dacă acum îţi spun „da”! Şi uite aşa, Raoul Athanasiu, în sfîrşit, ai aflat răspunsul pe care ţi-l doreai!

- Doamne, Silviana, eşti o minune! Aproape că era să mă dau bătut, într-atît păreai de hotărîtă să susţii contrariul afirmaţiei tale de mai înainte. Ah, cît de fericit m-ai făcut!

- Şi eu mă simt excelent acum, că mi-am dus pînă la capăt gîndul.

- Nu vreau să forţez norocul, da' de ce mai m-ai chinuit atît?

- Fără întrebări de baraj, te rog!

- Corect. Ei, şi cum vom sărbători evenimentul?

- Cu o şampanie, pe care o vom găsi în frigider şi cu foarte multă, multă dragoste...

&

& &

Următorul meu week-end împreună cu Raoul l-am petrecut la Viena, unde el trebuia să participe, ca reprezentant al ţării noastre, la o Conferinţă a oamenilor de afaceri. Sîmbătă dimineaţă, Raoul a urcat în sala de conferinţe de la ultimul etaj al hotelului unde locuiam,

în timp ce eu, conştiincioasă, am încercat să-mi respect planul făcut. Am vizitat cîteva locuri legate de trecutul Vienei lui Strauss şi Galeria de pictură modernă austriacă. Oraşul era fascinant – pe fiecare stradă puteai descoperi cu uşurinţă file de istorie, dar totul era învăluit cu muzică şi bucurie. M-am întors la hotel abia spre seară, frîntă de oboseală, încît Raoul s-a speriat de-a dreptul cînd m-a văzut, însă mi-am revenit după o oră de somn. Seara am servit o cină foarte romantică, în doi, pe terasa apartamentului. A fost magnific – înconjuraţi de castele şi palate, de pădurea vieneză şi Dunărea albastră! A doua zi, din nou Raoul s-a ocupat de problemele sale, iar eu, avînd la dispoziţie o duminică întreagă, m-am îndreptat spre Schonbrunn, reşedinţa de vară a Habsburgilor[19]. Ar fi fost imposibil să mă aflu la Viena şi să nu merg acolo.

Stilul rococo[20] predomina în palat, iar culorile sale deschise şi strălucitoare se armonizau cu mult rafinament. Într-unul din saloane am găsit portretul lui Franz Joseph[21]. Admiram cadrul aurit al portretului, cînd Liviu Ralea s-a aşezat lîngă mine:

- Silviana, ce surpriză să ne întîlnim tocmai aici!

---

[19] Habsburg – dinastie care a domnit în Austria (1282 – 1918).
[20] stil rococo – stil în arta europeană a secolului al XVIII-lea, urmînd barocului şi precedînd stilul neoclasic.
[21] Franz Joseph de Habsburg, împărat al Austriei (1848 – 1916) şi rege al Ungariei (1867 – 1916).

- Da, într-adevăr. Ce faci, eşti în vacanţă?
- Nu, doar interese de serviciu şi am cîteva ore libere de care vreau să profit. Dar tu?
- Să-i zicem... „week-end la Viena”.
- Nu-i rău deloc!
- N-am venit singură.
- Mi-am închipuit. Şi unde stai?
- Sînt împreună cu Raoul Athanasiu. El e...
- Hei, te-am întrebat unde stai, restul nu mă interesează.
- Niciodată nu te-au interesat lucrurile importante.
- De exemplu?
- Crede-mă, de acum nu mai contează. Poate că de fapt n-a contat niciodată nimic... Dar să revenim la Schonbrunn. Ce impresie ai?

- Că este orbitor. Este o risipă prea mare de frumuseţe, fast şi bogăţie aici.

- Însă e minunat! Şi nu-i poţi reproşa cuiva că încearcă să tindă spre perfecţiune, iar ce vedem în jurul nostru cam asta vrea să fie, un soi de perfecţiune.

- A timpului trecut, să nu uităm, totuşi!
- Ah, Liviu, de ce trebuie să găseşti mereu cîte un „ceva” care să strice farmecul! Tu crezi că acum Schonbrunn-ul mi se va părea mai puţin valoros decît este în realitate numai fiindcă i-ai „descoperit” un „cusur”?! Nu, niciodată!
- Silviana, te rog, să nu ne lansăm în discuţii

în contradictoriu; nu-i momentul.

- Evident, ai dreptate. Mai ales că ţie îţi place să ai întotdeauna ultimul cuvînt. Dar să uităm de aceste mici şicane şi spune-mi, cum ţi se pare parcul din jurul palatului? Tot o „risipă prea mare de frumuseţe”?
- Hm! Încă n-am avut vreme să-l văd.
- Neaparat să faci o plimbare prin el.
- Hai împreună! Vrei?
- Da, însă cu o condiţie: fă aprecieri juste şi păstrează pentru tine criticile de rigoare, deoarece „nu-i momentul de altceva”.

Parcul Habsburgilor, pe aleile căruia păşiseră odinioară perechi princiare de îndrăgostiţi, întruchipa arta omului de a modela vegetaţia. Alături de Liviu admiram în tăcere locurile, trecînd pe lîngă alte perechi de îndrăgostiţi, de astă dată fără sînge albastru. Şi-apoi, nu toate cuplurile reprezentau obligatoriu legături sentimentale. Exemplul cel mai bun în acest sens îl reprezentam chiar eu şi bărbatul de lîngă mine. Probabil că raţionamentul meu nu s-ar fi oprit aici dacă nu o vedeam pe Ina Pascal, bineînţeles cu un însoţitor la braţ. Ziua se anunţa plină de surprize... Întîmpinîndu-ne cu zîmbetul pe buze, Ina veni singură către noi:

- Nicăieri nu te poţi ascunde pe lumea asta. Iată-i pe Silviana Vlad şi Liviu Ralea!

- Oh, Ina, dragă, da’ de cine te ascunzi?
- De cunoscuţi, scumpa mea, Silvi!

- He, „munte cu munte se întîlneşte, dar om cu om!?”
- Ai dreptate, Liviu. Noi trei sîntem o dovadă de necontestat. Da’ chiar, tu o cunoşti pe Silviana din ţară sau abia aici...
- Ina, domnul Ralea a fost pacientul meu.
- Vai, Silviana, nu-mi aminti de cele mai groaznice clipe ale mele de suferinţă! Ei, cu părere de rău, frumoase doamne, eu trebuie să vă părăsesc; pauza mea s-a terminat.
- Ce păcat, Liviu! O laşi singură pe Silvi?
- Ina, dar noi doi nu am venit împreună. Şi dacă tu ai rămas cu mine, înseamnă că nu sînt singură. Du-te liniştit, Liviu, înţelegem.
- Ca să fiu sinceră, eu nu înţeleg, însă nu-i nimic! A fost răspunsul plin de sinceritate al Inei, care imediat cum a plecat Liviu Ralea mă întrebă curioasă:
- Silvi, Raoul ştie?
- Ce?
- De existenţa lui Ralea.
- Mi se pare un lucru lipsit de importanţă, n-am discutat.
- Nu crezi că ar trebui?
- Ina, zău că exagerezi! Ralea a fost pacientul meu, cu ani în urmă.
- Scumpo, eu sînt femeie care a văzut multe la viaţa ei!
- Niciodată, nimeni nu va putea spune că ştie

totul, deci...

- Măi, măi, să fie! Silvi, să nu te joci cumva cu focul!
- Nici nu încerc.
- Dacă mi-ai spus tu, atunci nu-mi mai fac griji.
- Normal, n-ai de ce. Acum ar fi bine să-l cauţi pe tipul cu care erai. Văd că a dispărut!

- Ha, auzi, „tipul”! Nu l-ai recunoscut pe Vladimir? Cu el eram. N-a rămas cu mine findcă nu-l suferă pe Ralea şi a preferat să mă aştepte în maşina noastră. Da' ştii ce? Hai cu noi, mergem la o cofetărie, unde vom mînca în jumătate de oră mai multe calorii decît într-o săptămînă! Ce zici, riscăm?

- Cred că merită, mai ales că eu ador riscul, în special cînd gustul lui este dulce...

„Silvi, să nu te joci cumva cu focul!” Mă obsedau vorbele Inei. Începeam să mă simt vinovată faţă de Raoul, deşi nu aveam nici un motiv. Înainte de a ajunge la hotel, mă hotărîsem să-i povestesc cele întîmplate între mine şi Ralea. Numai că de fapt, nu se întîmplase nimic între noi doi. Însă acele cuvinte...
L-am căutat pe Raoul în toate camerele şi pe terasă, dar el nu era nicăieri. Cînd a venit, m-a găsit stînd pe întuneric. L-am implorat cu o voce stinsă:

- Oh, Raoul strînge-mă în braţe!

- Silviana, tremuri!? Ce-i cu tine, iubito? Gata, sînt aici, comoara mea. Precis că eu te-am supărat. Dar azi am avut ultima întrunire. Ştiu că te-am lăsat prea mult timp singură şi te-ai plictisit. Iartă-mă!

- Nu m-am plictisit. Azi am fost la Schonbrunn; m-am întîlnit acolo cu Ina Pascal şi...

- Ah, în fiecare an, Ina stă o lună la Viena. Hai să mai rămînem şi noi o vreme!

- Imposibil, Raoul. Nu pot lipsi de la cabinet.

- Mda... Ştii, Silviana, m-am gîndit mult, pînă să te întreb, însă nu ai putea renunţa definitiv la cabinet, pentru mine, pentru dragostea noastră?

- Să nu-ţi închipui asta vreodată, Raoul, te rog!

- Bine... Şi ce facem în ultima zi la Viena?

- Mîine nici nu vom ieşi din casă... Vreau să fii numai al meu.

- Oricum sînt numai al tău, dar pentru că îmi convine de minune programul pe care-l propui, accept.

- Accepţi să ne urcăm apoi, seara, în ultimul avion al zilei către România?

- Nu-i o idee deloc rea. În cîteva zile vom rezolva cu căsătoria.

- Vai, Raoul, cum îţi imaginezi că un asemenea moment „se rezolvă”?! Aşa ceva se trăieşte, se simte.

- Eu mă refeream la partea oficială.

- Da’ chiar şi aceea!

- Totuşi, noi cînd o să legalizăm dragostea

noastră?

- Dacă-ţi convine, în ziua de Crăciun, desigur, în acest an.
- Dar sîntem abia în septembrie!
- Cu atît mai bine; avem timp să pregătim toate amănuntele.
- Atunci, nu uita că mi-ai promis! De Crăciun!
- Aşa va fi!
- Îţi mulţumesc, iubito!

Decizia luată îl făcuse atît de fericit pe Raoul, încît ar fi fost nedrept din partea mea să-i stric bucuria cu gîndurile ce mă chinuiseră în acea zi, însă cuvintele Inei îmi răsunau în urechi, precum un semnal de avertisment.

&

& &

După ce ne-am întors în ţară, pentru mine şi Raoul au urmat trei luni în care am învăţat împreună ce înseamnă să iubeşti şi să fii iubit, dar nu aflasem încă nimic despre dragostea ce poate deveni, uneori, acaparatoare, sau poate că eu nici nu doream să cred decît într-o mare şi nesfîrşită iubire. Oricît de mult am fi încercat să ne ascundem sentimentele pe care le aveam

unul pentru altul, atunci cînd eram în public, cu greu reuşeam să nu ne dorim din priviri în orice clipă, indiferent unde ne-am fi aflat, de aceea căutam motive să rămînem mereu singuri. Transformasem duminica în ziua noastră perfectă - refuzam amîndoi orice invitaţie de a ieşi din casă, nici unul dintre noi nu avea voie să vorbească la telefon; ascultam doar mesajele şi numai în caz de urgenţă răspundeam. În acel an, toamna a venit pe neaşteptate, cu ploi şi frig, dar pentru noi nu conta. Începusem să ador aceste zile, şi probabil că toată viaţa mea voi asocia duminicile ploioase şi focul arzînd în şemineu, cu chipul plin de iubire al lui Raoul. Apoi, s-a instalat iarna, ce părea a aduce fericirea pe care o căutam amîndoi...

În aer pluteau acordurile muzicii lui Elvis Presley, şi poate că reprezentau un adevăr: „Love me tender”[22] era melodia care tocmai începuse. Aşa cum lumina focului din cămin se reflecta pe mătasea cearceafurilor răvăşite, la fel trupurile lor mistuite de iubire străluceau în întunericul nopţii.

- Silviana, m-am întrebat de zeci de ori cum de am avut eu şansa de a fi iubit de tine, cum de nu te-a cucerit nici un bărbat pînă acum!?

- Poate că nu am vrut să fiu cucerită, poate că niciodată nu am fost cu adevărat îndrăgostită, ca acum.

[22] „Love me tender”(engl.) = „Iubeşte-mă blînd”

- În orice caz, dragostea ta este ceva mult prea minunat! Parcă visez şi îmi este teamă să nu mă trezesc şi să dispari.

- Raoul, lasă temerile deoparte şi ţine minte că dragostea noastră împreună este minunată. Ea ne face pe amîndoi atît de fericiţi.

- Reprezinţi cel mai minunat lucru care mi se putea întîmpla în viaţă. Ţi-ai dat seama că exerciţi asupra mea o putere fantastică?

- Puterea iubirii este fantastică, iar acea putere o simt şi eu. Te iubesc foarte mult, Raoul Athanasiu, ceea ce trebuie să ştii că înseamnă enorm, deoarece eşti cu totul special, şi ţine cont că nu bănuiam să mă pot îndrăgosti vreodată.

- Am auzit eu ceva în legătură cu asta, încît îmi era chiar teamă de tine, într-un fel.

- Teamă, care probabil că a dispărut din momentul în care mi-ai pus inelul în pahar...

- Chiar te-ai supărat, atunci?
- Voi recunoaşte că m-ai speriat, dar îţi voi demonstra că nu doar tu eşti capabil de surprize!
- La ce te referi?
- Contramandează toate întîlnirile care le ai programate de mîine încolo şi anunţă că o săptămînă vei lipsi din Bucureşti. Îţi las la dispoziţie o dimineaţă, ca să-ţi pui la punct amănuntele.
- Ce intenţionezi?
- Mi-au rămas cîteva zile de concediu, pe care

le-am luat, tu vei face la fel şi vom merge undeva, unde sigur că n-ai fost în luna noiembrie! Şi n-ai să mă refuzi!

- Nu ştiu ce pui la cale, dar oricum zic da. Şi unde vom merge?
- Surpriză!

&

& &

Unii cred în iubirea veşnică, unii în iubirea de-o clipă, iar alţii în nimic. Eu ştiam că veşnicia nu-i pentru oameni, clipa e doar efemeră, încît...

Scurta mea vacanţă cu Raoul se terminase. Imediat ce am revenit în Bucureşti, m-am dus la Ina Pascal. Am găsit-o în sala de gimnastică, la subsolul elegantei sale vile.

- Oh, Silvi, bună dimineaţa! Aşa-i că nu este politicos ca eu să „merg” pe bicicletă de faţă cu tine?

- Ina, nu căuta motive pentru a trage chiulul de la exerciţiile tale. Cînd te vei urca pe cîntar şi-ai să vezi că ai cu 100 de grame în plus decît în barem, vei zice că eu sînt de vină, deoarece te-am împiedicat să le faci conştiincios, deci pedalează în continuare. Te rog, doar ascultă-mă: Ina, eu nu pot accepta ceea ce-mi cere Raoul, iar asta înseamnă că nu-l iubesc atît cît merită. E păcat să-i stric viaţa, încît nu mă voi căsători cu el.

- Ha! De unde ţi-a venit o astfel de idee? Eşti teribilă! Auzi, fetiţo, nu te superi că-ţi zic aşa, însă mi-ai putea fi copil, nu ştiu unde aţi fost plecaţi...

- La Mare. Este magnifică marea în timpul iernii!

- Te cred. Şi răcirea sentimentelor tale pentru Raoul se datorează peisajului marin îngheţat?

- Dragostea mea pentru Raoul e neschimbată.

- Mă zăpăceşti complet. Parcă spuneai că nu îl iubeşti „atît cît merită”.

- Exact. Ţin la el enorm, dar...

- Atunci? Nu-şi are nici un rost această analiză a sentimentelor tale faţă de acela ce-ţi va deveni în curînd soţ. Şi-apoi, ce-i dragostea? Un „ceva” între două persoane de sex opus, în mod normal, fiindcă alte teorii eu nu accept, iar acel „ceva” nu-ţi lipseşte nici ţie, nici lui Raoul. Ba chiar mi-aţi făcut impresia că vă prisoseşte!

- Am spus că nu-l iubesc suficient.
- „Suficient” în iubire este un sofism[23].
- Greşeşti, Ina!
- De ce-ţi închipui că ai destulă experienţă ca să mă contrazici?
- Fiindcă ştiu ce se petrece în sufletul meu.
- Cuvîntul „suflet” nu are un substrat real, fizic, palpabil.
- Aşadar, nici dragostea!
- Oh, nu! Ţi-am explicat ce-i dragostea. Şi-apoi, dragostea, la un moment dat devine o chestiune de voinţă.

- Pentru mine, dragostea s-a dovedit o adevărată piatră de încercare, să ştii, iar ţie, Ina, îţi mulţumesc, deoarece mi-ai fost de un real ajutor.

- E dificil,de fapt, imposibil să dai cuiva ajutor cînd nu cunoşti prea multe...
- Da, iartă-mă, trebuia să-ţi zic – între mine şi Raoul Athanasiu se află, într-un fel cu totul aparte, Liviu Ralea şi încă ceva cu mult mai primejdios...

- Ha, Ralea?! Deci atunci, la Viena, am fost aproape de adevăr! Mda... Şi nu-mi mai vorbi atît în şarade! Ce vrea Raoul de la tine decît o dragoste fără margini şi ce-i mai primejdios între un bărbat şi o femeie, dacă nu un alt bărbat care le poate ucide iubirea şi speranţele?!

---

[23] sofism – raţionament aparent corect, dar conţinînd greşeli în premisă sau în construcţie, de obicei în scopul de a induce în eroare

- Mi-e foarte greu. Nu Liviu este piedica. Ştiu că pe Raoul îl iubesc din tot sufletul, totuşi...

- Atunci, ce se întîmplă! Nu mă exaspera!
- Ah, Raoul ţine cu tot dinadinsul ca după căsătoria noastră, să renunţ la cariera mea de medic şi să stau acasă. Altfel spus, să dau cu piciorul la tot ce am clădit pînă acum singură. Mi-e foarte greu, aproape imposibil de ales.

- Hm, m-ai lăsat fără replică. Ai grijă de tine, Silviana!

- O să încerc să mă descurc. Ştiu că în viaţă nu poţi să ai totul, şi dragoste şi restul. Vrei sau nu, la una din două trebuie să renunţi.
- Sper să fii convinsă de ceea ce zici.
- Da, Ina, eu cred că am înţeles, în sfîrşit, ce am de făcut!

&

& &

I-am telefonat lui Liviu Ralea la birou, spunîndu-i că doresc să ne vedem. Recunosc, am căutat un pretext şi l-am găsit – în curînd urma aniversarea zilei lui de naştere. Întîlnirea a fost stabilită pentru după-amiază, acasă la Liviu. Eu am vrut acolo şi nu în altă

parte, deoarece aveam multe de vorbit, dar deşi terenul neutru ar fi fost mai indicat într-o astfel de situaţie, şi în nici un caz un mediu ce ar fi avantajat pe vreunul dintre noi doi, îmi convenea situaţia, pentru că mie nu mi se părea deloc dificil să spun lucrurilor pe nume, iar adevărul trebuia să iasă, în cele din urmă, la iveală.

- Bună seara, Liviu!
- Bună, Silviana!
- Îmi pare rău că nu am reuşit să ajung la ora stabilită, dar am avut de lucru la cabinet pînă mai înainte.
- Nici o problemă. Hai să bem un ceai fierbinte!
- Perfect! Este exact ce am nevoie acum.
- Ha! Telepatia – eram sigur că asta vei dori şi am pregătit unul special. Ei, dar nu ştii că m-ai făcut extrem de curios cu telefonul tău şi cu propunerea de a ne întîlni?!

- Mda... În primul rînd, „La mulţi ani!”, deoarece săptămîna viitoare este ziua ta, şi cred că la 45 de ani îţi faci un soi de bilanţ al vieţii de pînă acum.

- Ce surpriză plăcută şi neaşteptată!
- Normal, dacă-i surpriză!
- Da’ cine ţi-a zis?
- Contează?
- Nu... Ei, şi ce mă mai aşteaptă, fiindcă ai spus că „în primul rînd”...

- Sigur că da! În al doilea rînd, din nou „La mulţi ani!” pentru apropiatele Sărbători de iarnă. Şi gata!

- Îţi mulţumesc! Realmente, m-ai luat prin surprindere, în special după cîte s-au întîmplat...

- Da’ ce s-a întîmplat?

- Nimic între noi doi şi cu toate acestea, tu ai venit acum la mine! Nu mai pricep.

- De fapt, de ce te miră atitudinea mea?

- Fiindcă nu te înţeleg.

- Liviu, tu niciodată nu m-ai înţeles!

- Dar tu?

- Hei, sper că nu faci aluzie la ce s-a petrecut de cînd ne cunoaştem !

- Ba într-un fel, da!

- Eşti îngrozitor!

- Nu pot fi altfel. Refuzurile tale, atitudinea faţă de mine sînt lucruri pe care nu le-am uitat.

- Asta e problema ta.

- Nu-i adevărat, ne interesează în aceeaşi măsură.

- Liviu, de mult, cînd ne-am cunoscut, eu nu eram pregătită sufleteşte să încep o nouă relaţie cu un bărbat. Mai tîrziu, cînd ai reapărut în viaţa mea, ai încercat să te răzbuni, a fost evident.

- Eu?! După ce m-ai lăsat atîta vreme să te aştept, după ce mi-ai promis o „revanşă”?

- Îţi aminteşti de „discuţia care te-a deconectat”? Tu de-atunci ai încercat să te răzbuni, pentru că refuzul

meu din trecut te cam dăduse peste cap, încît îţi venise rîndul să-mi plăteşti această poliţă mai veche.

- Adică?
- De ce vrei să ne pierdem în amintiri inutile?
- Fiindcă trebuie să ştiu!
- Ei, cîndva a reieşit foarte clar că doresc să fim împreună. Este imposibil să nu-ţi fi dat seama. Trebuia să pricepi asta!
- Da, însă...
- Ştiu, ţie nu-ţi convine să rişti, iar atîta timp cît terenul se dovedise nesigur – doar te refuzasem o dată – nu ai vrut să te arunci din nou în vîltoarea vieţii, totuşi ţine minte: cine nu riscă nu cîştigă, şi să nu-mi spui că eşti mulţumit de tine, de viaţa ta. Te risipeşti, Liviu, şi e păcat! Sînt sigură că nu ai nici un lucru minunat, din trecutul sau din prezentul tău, la care să te gîndeşti şi să-ţi aminteşti cu bucurie. Tu nu eşti fericit din nici un punct de vedere. Greşesc eu, cumva?
- ...?!
- De ce taci? Fiindcă în mintea şi inima ta ştii precis ce gîndeşti despre mine, dar din cauza orgoliului masculin exacerbat, te-ai prins într-un joc periculos, cel al răzbunării, şi n-ai curajul să-ţi recunoşti, să-ţi asculţi adevăratele simţăminte.
- Nu-i asta, totuşi vei fi nevoită să mă aştepţi. Ai altă alternativă?
- Jigneşti cu mare uşurinţă prin cuvinte,

considerîndu-te o „alternativă” în viaţa mea.Trebuia săţi dai seama că nu fac parte din categoria care să fie mulţumită cu „alternative”. Aşa că vezi, ai greşit faţă de amîndoi, însă mai mult faţă de tine, deoarece ai pus în evidenţă modul tău simplist de a judeca o femeie; dacă ea are curajul să facă primul pas, cum s-a petrecut între noi, cu aproape un an în urmă, crezi că ai cele mai bune cărţi în mînă? Nu. Şi ştii de ce? Simplu, eu îmi păstrez întotdeauna atuurile. Aceasta-i pentru tine.

Şi i-am dat lui Liviu un plic pe care scria cu litere aurii...

- „Invitaţie la nuntă”?! Silviana, tu glumeşti sau ce se întîmplă? Ce-i aici?

- E foarte clar, ai citit bine. Este o invitaţie...

- Da, bine! Însă mă inviţi la nunta ta cu... Nici nu mă interesează cum îl cheamă!

- Hei, da’ nu te enerva! Şi de ce nu te-aş invita? Nu crezi că trebuie să-ngropăm o dată pentru totdeauna securea războiului?

- Nu pricep nimic, spuneai că doreşti să fim împreună. Începusem să te cred.

- Scuză-mă, dar am greşit. Corect era să folosesc timpul trecut pentru „a dori”, şi-ai fi înţeles totul. Eu „doream” să fim împreună deoarece aveam impresia că te iubesc, dar era un sentiment complet greşit.

- Da, într-adevăr, dacă ai hotărît să te căsătoreşti cu acest Raoul Athanasiu...

- Ah, deci te interesează, totuşi, numele lui! Hei, despre Raoul vroiam să-ţi spun de mult, încă de la Viena.

- În fine! Acum e evident că pe mine nu mă poţi iubi.

- Pentru că m-ai decepţionat, Liviu. Mi-am dat seama că pe tine te macină o frică, aş zice patologică, de tine însuţi. Ţi-e teamă să iubeşti, pentru că iubind cu sufletul există riscul să afli despre tine lucruri cutremurătoare. Ar fi ca o incursiune în propriul tău eu, care ţi-ar dezvălui faţa unui om diferit de ceea ce crezi tu că reprezinţi; tu nu eşti puternic, bun şi atoateştiutor, ci slab şi copilăros, în sensul cel mai primitiv, aşa că viaţa ţi se pare un calvar. Eşti şi extrem de dificil, fiindcă nu accepţi ajutorul, încît nu văd cine se poate îndrăgosti de tine şi să jure că „numai moartea ne va despărţi!.

- Chiar tu ai recunoscut că m-ai iubit.

- Nu şi că m-aş fi căsătorit cu tine. Asta nu, deoarece n-am vocaţie de sinucigaşă!

- Oare nu exagerezi?

- A fost o glumă, doar! Şi-apoi, mi-am dat seama la timp că trăiam nişte sentimente contradictorii, care s-au dovedit a fi o falsă impresie de iubire.

- Atunci pentru ce mi-ai dat de înţeles altceva?

- Te amăgeşti. Am senzaţia că în unele

momente ai înţeles ce ţi-a convenit, dar era clar: relaţia noastră a început sub proaste auspicii, şi n-avea nici o şansă să se termine bine. Iar noi doi avem firi prea diferite, incompatibile chiar, ne situăm la poli opuşi.

- Totuşi, între oameni, extremele se atrag.
- Nu-i o regulă general valabilă. Uită-te la noi! În orice caz, Liviu, a fost o experienţă interesantă, care mi-a permis să mă cunosc mai bine pe mine însămi şi în acelaşi timp să ajung la concluzia că bărbaţilor le vine foarte greu să recunoască un lucru – sau nu gîndesc deloc atunci cînd e vorba de o femeie, ori gîndesc prea mult, şi totuşi nu suficient ca să aprecieze adevăratele valori: sinceritatea şi devotamentul femeii pe care niciodată nu şi-o vor putea îndepărta din minte, acea „soartă" a fiecăruia dintre voi. Tu te incluzi în ultima categorie.

- Nu ştiu cît de sinceră ai fost faţă de mine, de Raoul şi faţă de tine, dacă ai venit azi cu invitaţia de nuntă, aici.

- Tocmai pentru că am fost foarte sinceră şi deoarece am vrut să afli de la mine că mă voi căsători. Auzind din altă parte, ţi s-ar fi părut o glumă. Aşa însă, nu mă poţi acuza de lipsă de sinceritate.

- Mă rog... Da' ai omis un lucru din ce ziceai adineauri; să ştii că şi femeile au o „soartă" a lor. Spune-mi sincer, pentru tine se numeşte ea Raoul Athanasiu?

- Unii oameni acceptă ceea ce li se oferă, în timp ce alţii caută pînă găsesc. Eu am găsit ce căutam.

- Aşadar, chiar dacă în stele e scris să fim împreună, tu nu crezi.

- Liviu, devii patetic făcînd asemenea afirmaţii!

- Tu eşti soarta mea. De la tine am aflat şi sînt convins că ai dreptate. Recunosc şi simt.

- Deja e tîrziu!

- Încă nu, totul depinde de tine.

- Te-nşeli. Timpul nostru a trecut, iar eu voi pleca. Acum chiar. Nu-ţi spun „adio”, fiindcă sună prea melodramatic, deci la revedere!

- Aşa este, într-o zi ne vom revedea, Silviana. Îţi promit.

- Liviu, promisiunile sînt făcute doar ca să fie încălcate. Deci, niciodată nu mai semna cecuri în alb...

- Din ce motiv?

- Deoarece vieţile noastre nu mai au nimic în comun, încît poate că mai bine ar fi fost să-ţi zic „adio”!

&

& &

Pînă în acel an, pentru mine, Ajunul Crăciunului a însemnat numai bucurie. Iată însă că venise vremea să cunosc şi reversul medaliei. Asta, deoarece îmi închipui că am considerat prea mult că mi se cuvine totul în viaţă.

Febra pregătirilor de Sărbători şi a nunţii mele, m-au împiedicat să mai analizeze în profunzime ultimele evenimente prin care am trecut. După ce am terminat de aranjat bradul, m-am aşezat într-un fotoliu ca să-l admir. Numai că privirile mi s-au oprit în colţul unde m-aştepta o minunată rochie de mireasă. Fără să-mi dau seama, am început să plîng. Şi cu cît conştientizam mai clar ce se petrece, cu atît mă-necam în lacrimile mele. Nu trebuia fac acest pas. Nu! Iar Raoul... Am pus mîna pe telefon şi am format numărul lui de-acasă. De fapt, puteam bănui cu uşurinţă că nu-l voi găsi acolo, dar probabil că era exact ceea ce doream. Nu aveam nici măcar curajul de a-i vorbi. M-am speriat cînd i-am auzit vocea plină de optimism într-un mesaj în care vorbea despre fericirea lui. Mi s-a părut un gest aproape sadic din partea mea, însă nu aveam de ales. Ştiam că este cel mai ciudat mod de a-i spune că noi doi nu ne putem căsători. Şi culmea, i-am lasat un simplu mesaj pe robot ! Şi de-odată am simţit cît de stupidă e uneori viaţa! A urmat o după-masă oribilă. Eram tristă, chiar deprimată. Mă durea enormitatea faptelor mele. Vroiam totuşi să-

mi remontez măcar cu o fărîmă moralul. Am pus o casetă cu muzică de Crăciun, şi pentru cîteva clipe am uitat ce se petrece cu viaţa mea. Însă au fost numai cîteva clipe... În fond, nici nu meritam altceva decît să simt sugerinţa provocată de mine celor mai dragi fiinţe. Am tresărit speriată la auzul soneriei de la intrare. Dacă era Raoul, ce-ar fi trebuit să-i spun? Că îl iubesc mai mult ca niciodată, însă regret enorm că nu putem să ne legăm destinele? Să-l consolez spunîndu-i că vor veni zile bune şi pentru noi? De fapt, acesta ar fi fost crudul adevăr, pe care cu greu îmi imaginez că l-ar fi putut accepta. Nu ştiam ce-ar fi normal să-i zic în asemenea momente. Dar, îl obişnuisem cu cele mai spontane reacţii, încît probabil că nu mai conta prea mult o „surpriză” în plus sau în minus. Însă nu, nu Raoul era. El poate că nici nu dorea să se mai gîndească la mine şi nu-l puteam învinui pentru asta. A trebuit s-o înfrunt atunci pe Adriana:

- Intră şi nu mă întreba nimic!
- Asta-i culmea, Silviana! Crezi că nu ştiu ce s-a petrecut mai devreme?! A avut grijă Raoul să-mi explice „mica neînţelegere” apărută, pe care cu multă delicateţe i-ai lăsat-o înregistrată, nu de alta, da’ să poată relua momentul ori de cîte ori simte nevoia! Doamne, cît de cinică eşti şi, şi... Nici nu ştiu ce cuvînt ar fi potivit pentru ticăloşia pe care-ai făcut-o azi! Dă-mi un scotch cu gheaţă, ca să mă liniştesc un pic! Ah, cînd l-am văzut pe Raoul plîngînd, am zis că eşti sau cea

mai grozavă femeie de pe Pămînt, ori cea mai cumplită, şi tocmai Raoul, el singur, se învinuia pentru ce i-ai făcut tu. Auzi, tu eşti de vină, iar el îţi caută scuze, acuzîndu-se pe el însuşi! Mi-a spus că te-nţelege!!! Mi se pare extraordinar! Şi din acest motiv, eu nu mai pricep nimic. Tu nu vrei întrebări, zici, totuşi la una îmi vei răspunde; de ce, Silviana?

- E prea mult de explicat acum, însă dacă ai fi fost în locul meu, ce s-ar fi întîmplat: lăsai deoparte tot ce-ai realizat singură – o carieră – pentru o căsătorie, pentru această căsătorie?

- Ia stai! Ce vrei să zici?

- Ei bine, Raoul ţinea neaparat să nu mă mai ocup de nimic altceva pe lume, decît de el. Adio, profesie, adio, pasiuni! La început, cînd a adus prima oară vorba de asta, am zis că-i doar o toană de moment şi se va răzgîndi, însă nu, şi astfel am fost nevoită s-aleg, în cele din urmă. Continuarea o ştii.

Minute în şir, care mi s-au părut o eternitate, Adriana m-a fixat cu o privire tăioasă şi n-a scos vreun cuvînt. Mi-am imaginat că nu crede o iotă din tot ce i-am povestit. Bănuiala mi-a fost confirmată cînd am auzit întrebarea ei:

- Liviu Ralea nu-i implicat în nici un fel în ceea ce s-a întîmplat azi după-masă cu tine? Răspunde-mi sincer!

- Aveam impresia că din acest punct de

vedere nici nu mai avem ce discuta noi două. Deşi, cu titlu informativ, ca să-ţi faci o impresie generală despre bărbaţii din viaţa mea, află că dacă Raoul vroia să renunţ la profesie, Liviu nu concepea ideea că o femeie poate avea o pasiune ca aceea a scrisului. Acum, cînd ştii tot, nu crezi că bărbaţii se comportă ca nişte copii extrem de egoişti şi posesivi? Eu sînt convinsă că da. Deci, mai ai vreun motiv ca să te îndoieşti de mine?

- Mda... S-ar putea să fi greşit eu. Iartă-mă! Înr-adevăr, Silviana, capacitatea ta în a-ţi urma propriul drum este uimitoare. A fost o mare neînţelegere la mijloc, şi timp de cîteva ore am crezut că eşti vinovată de suferinţa lui Raoul, însă îmi dau seama că el îşi merită din plin soarta, fie şi numai pentru faptul că a încercat să te abată din drumul tău. Regret cuvintele dure pe care ţi le-am spus cînd am venit, şi bănuielile mele, dar am crezut că... Totuşi este bine că mi-ai îndepărtat orice suspiciune. Şi să ştii că te invidiez pentru puterea ce-ai avut-o de a renunţa la Raoul, fiindcă trebuie să recunoaştem că era foarte tentant tipul! Ha, uite cum am şi început să vorbesc despre el, la timpul tercut şi calificîndu-l ca pe un simplu „tip”!

- Nu fi prea aspră cu Raoul!

- Ai avut tu grijă, şi nu te-ai purtat cu mănuşi! Măcar dacă-i spuneai din timp şi...

- Am crezut că-l voi putea schimba, însă am realizat că oricît de mult îl iubesc, pentru că îl iubesc şi n-o să-l uit uşor, nu voi fi în stare să-i accept orice.

- Bravo, Silviana! Te felicit că eşti sigură de propria ta valoare şi pe deasupra şi imposibil de clintit, oricît de mare ar fi miza jocului. Hei, ai o sticlă de şampanie ca să sărbătorim independenţa ta? Ce zici?

- Da, merită să sorbim din cupa învingătorului, chiar dacă nu-i foarte dulce gustul acestei victorii ...

Şampania îmi amorţise într-o prea mică măsură simţurile, încît n-am putut uita nici un moment durerea din sufletul meu. M-am aruncat îmbrăcată pe pat şi am adormit, pînă la urmă. A fost un somn greu, agitat şi bîntuit de vise urîte, de parcă realitatea nu era ea însăşi mai neagră decît un coşmar.

... Apoi, m-am trezit foarte devreme, în dimineaţa Crăciunului, într-un lac de sudoare rece şi cu lacrimi mari rostogolindu-mi-se pe obraji...

Priveam, încă, albul imaculat al zăpezii ce dădea străluciri fosforescente Bucureştiului în care zorii unei zile se îngemănau cu trecutul nopţii. În mai puţin de 24 de ore mi-am revăzut ultimii şase ani din viaţa mea – un carusel de întîmplări bune şi rele! Hei, dar probabil că fiecare dintre noi are datoria de a-şi accepta soarta, mai ales atunci cînd deciziile luate îi aparţin în totalitate, şi de astă dată, eu am fost cea care a ales.

epilog

Nu puteam pleca din Bucureşti fără să-i fac o ultimă vizită Inei Pascal. Cînd am ajuns la ea, Ina abia se întorsese din oraş. Părea foarte preocupată, însă m-a întîmpinat cu plăcere:

- Cît de mult mă bucură prezenţa ta, Silviana! Cred că Dumnezeu te-a trimis aici tocmai acum. Habar n-am ce s-ar fi întîmplat altfel!

- Tu vorbeşti aşa, Ina, tu, despre care se zice că te descurci singură, orice-ar fi?!

- Chiar crezi tot ceea ce-ai auzit despre mine?
- Ah, nu! Da’ ce-ai păţit?
- Hm... Prea multe s-au strîns! Pînă la urmă

m-am certat cu Vladimir. De fapt, ne-am despărţit, şi fără cale de-ntoarcere!

- Asta era, deci!
- Şi nu-i destul?
- Într-un fel, da, numai că Ina, tu şi Vladimir nu vă potriveaţi deloc. Nu te supăra, însă o femeie de 60 de ani nu-şi are rostul alături de un bărbat de 40. Şi să nu-mi spui că dragostea nu cunoaşte graniţele vîrstelor.
- Dar eu l-am iubit pe Vladimir!
- Aproape întotdeauna cînd doi oameni se iubesc, unul oferă mai mult, însă celălalt nu dă pe măsură.

- Totuşi, noi am fost împreună cîţiva ani. E drept că am avut destule discuţii în contradictoriu, ca să nu le zic certuri, dar împăcările erau atît de dulci...

- Niciodată nu te mai gîndi la ce a fost. Gata, s-a terminat acest capitol din viaţa ta. Mîine începe o nouă zi!

- Da, însă fără el...

Şi-am văzut-o atunci pe Ina pascal plîngînd. Nu-mi închpuisem că-i posibil aşa ceva:

- Hei, Ina, destul cu lacrimile! Vei supravieţui, îţi garantez. Priveşte înainte, spre viitor, fiindcă trecutul nu contează în asemenea situaţii. Crede-mă că nu sînt doar simple vorbe. Eu însămi ştiu ce-nseamnă.

- Ce bine că eşti aşa, Silviana!
- Cum?
- Raţională, nu te laşi prinsă de valurile vieţii.

- Cît de simplu pare totul, dar află că exact acele valuri m-au obligat să ajung astfel.
- Mda, povestea cu Liviu... Şi Raoul...
- Încetează, Ina! Nu vreau să ne consolăm reciproc.
- Nici nu putem, fiindcă tu ai trăit un coşmar, iar eu doar un vis care s-a terminat urît.
- Indiferent ce-a fost, viaţa îşi are cursul ei. Amîndouă vom suferi mai mult sau mai puţin, apoi o s-o luăm de la capăt. Sînt sigură că ziua de mîine îmi va oferi mai mult decît cea de azi. Niciodată nu am renunţat la această încredere în viitor. Nu o interpreta ca pe un optimism forţat, ci ca pe o putere venită dinlăuntrul meu, care se contopeşte cu forţa Universului. Hei, Ina, ce-ţi spun eu, acuma, nu-s doar vorbe frumoase. Ţine minte că urmează un nou început. Şi numai de noi depinde asta, motiv pentru care, eu m-am hotărît ce să fac; mîine plec la Timişoara.
- Şi cum rămîne cu Raoul?
- Ce să-ţi zic despre Raoul? Îmi pare teribil de rău că mi-am bătut joc, într-un fel, de sentimentele lui. M-am purtat oribil!
- Totuşi el ar fi în culmea fericirii dacă te-ai întoarce la el, deşi s-au întîmplat atîtea.
- Nu intră în discuţie! Şi-aşa mă detest pentru ce i-am făcut. N-aş vrea să mai dau măcar ochii cu el, şi probabil că asta va fi soarta noastră. Eu nu voi mai veni prin Bucureşti niciodată.

- Silvi, şi eu cum o să te reîntîlnesc?

- Vei vizita Timişoara, pe motiv că ţi-e dor de mine, şi sper să te afli în altă stare de spirit decît cea de-acum. Trebuie să-mi promiţi!

- Jur, însă cu o condiţie: Silviana, n-ai vrea să mă lămureşti un pic în ceea ce priveşte tot ce s-a întîmplat cu tine în ultima vreme? Înţelegi, Liviu şi Raoul...

- Hm, este foarte complicat. Nu exagerez deloc, iar tu îţi vei schimba şi bruma de păreri bune despre mine, dacă ai avut pîn-acum vreuna.

- De ce nu mă pui la încercare?

- Ţi-am spus că e foarte complicat. Ina, crede-mă că nici mie nu mi-a fost uşor să înţeleg din prima clipă ce se petrece cu mine.

- Şi pînă la urmă?

- Am senzaţia că ţii neaparat să afli toată povestea mea.

- Da! De ce s-a întîmplat aşa şi nu altfel?

- Pentru că altfel nu se putea. Ţi-am zis că n-ai să mă înţelegi.

- Normal, dacă nu-mi spui nimic?!

- Ah, cum îţi place să răsuceşti cuţitul în rană! Află că în persoana lui Liviu Ralea am găsit o anumită tipologie care m-a atras, recunosc.

- Nu-i de mirare.

- Ba da, pentru că nu-i vorba de o atracţie fizică, ci sub alte aspecte, complet diferite de ceea ce bănuieşti tu.

- Şi ce te-a atras la Ralea?
- Ceva nedefinit, din punctul de vedere al psihologiei feminine, mai clar poate doar ca scriitor ce-şi caută personajele în propria-i viaţă. Sună destul de curios, nu? Însă chiar aşa s-au petrecut lucrurile la început, pentru ca apoi să se încîlcească, de-a dreptul. Eu am trăit alături de el doar o iluzie, aceea a fericirii imposibile.

- De ce „iluzie” şi „fericire imposibilă”? Sînt cuvinte prea grele, în special cînd sînt rostite de tine.

- E drept, Liviu n-a fost el însuşi o iluzie, ci o fiinţă căreia îi era teamă să strige după ajutor atunci cînd avea cea mai mare nevoie, şi din acest motiv, fericirea alături de un asemenea om devine imposibilă. Şi ca să vezi că viaţa se poate desfăşura uneori ca cel mai prost film posibil, află că Liviu Ralea a încercat să mă învinuiască pe mine, la un moment dat, pentru incapacitatea lui de a mă înţelege, de a percepe realitatea aşa cum este ea, nerecunoscînd, că el gîndeşte exact ca un bărbat din Evul Mediu. Într-un cuvînt, Liviu Ralea a fost o mare deziluzie.

- Te cred. Şi dacă ai vorbit mai înainte despre fericire, ar fi momentul să te întreb dacă l-ai iubit pe Ralea.

- În afară de un teribil sentiment de milă, Liviu Ralea nu a schimbat cu nimic alchimia sufletului meu.

- Mă zăpăceşti, Silviana!
- Ţi-am zis că totu-i foarte complicat.

- Da, aşa s-ar părea. Numai că eu ştiu, dragă fată, că în viaţa asta, nu întotdeauna unu plus unu este egal cu doi, încît te înţeleg.

- Da?! Atunci, fiindcă ţi-am povestit tot ceea ce este legat de Liviu şi afirmi într-un fel că mă înţelegi, spune-mi cum de am fost în stare să discut cu el atît de deschis despre unele dintre cele mai ascunse gînduri ale mele, despre pasiunea mea şi intenţiile de viitor. Despre lucruri de care nici tu nu ai habar. Hai, spune-mi ce-a determinat în mintea şi sufletul meu această reacţie, şi mai ales de ce! Recunosc, nu-i dragostea de vină, deoarece mi-am analizat... Recunosc, n-a fost nici o clipă dragoste, dar ce s-a întîmplat cu mine?

- Fiindcă ai simţit nevoia s-o faci, ai crezut că sînteţi amîndoi pe aceeaşi lungime de undă, altfel zis, credeai că ai găsit omul, însă n-a fost să fie el. Şi gata. Am priceput, chiar dacă „nu am habar”. Vezi ce simplu?

- Pentru tine poate, dar eu m-am lecuit mai greu.

- Din cauza lui Raoul?

- Nu-l învinui degeaba. Adevărul este că eu sînt şi victima şi călăul. Cam asta ar fi. Şi-acum, nu te chinui să-mi dai un răspuns politicos şi dojenitor în acelaşi timp, că nu merit.

- Greşeşti, Silviana, tu meriţi numai şi numai fericire, de aceea îţi doresc noroc în viaţă!

- Sună frumos, chiar prea frumos pentru mine, de aceea hai să schimbăm subiectul, şi îţi urez eu ţie multă baftă, Ina Pascal, nu doar în afaceri!

- Să fie! Şi să ne vedem cu bine!

Nu suport despărţirile, încît am părăsit foarte repede casa Inei. Şi atunci am lăsat în urmă toate părerile de rău, legate ele chiar şi de nişte iubiri imposibile...

sfîrşit